DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

NEGENDE SERIE

UITGAVE: ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V., AMSTERDAM. TELEF. 239811

DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

1. BRUINTJE BEER GAAT UIT LOGEREN.
2. BRUINTJE BEER WORDT WINKELBEDIENDE.
3. BRUINTJE BEER GAAT UIT MET WIM DAS EN FREDDIE SNUIT.

UITGAVE ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V. - AMSTERDAM

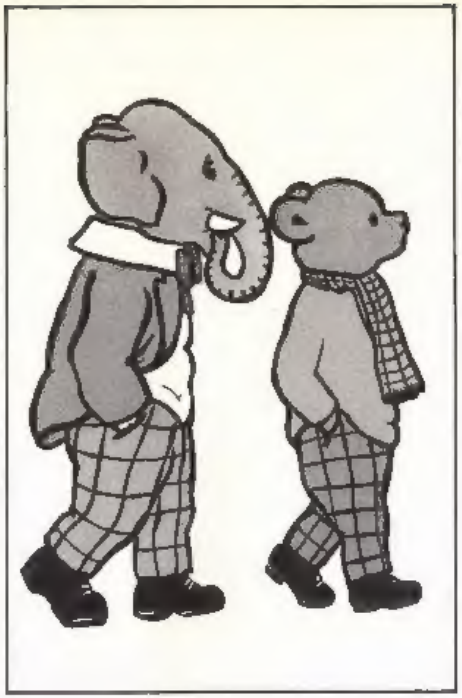

Er zijn nu ook

Bruintje Beer prentbrief-kaarten

Vier verschillende kaarten in heldere, frisse kleuren en wel:

BRUINTJE BEER MET WIM DAS
BRUINTJE BEER MET FREDDIE SNUIT
BRUINTJE BEER MET DE ZWARTE POES
BRUINTJE BEER MET VADER KRULSTAART

Leuk voor het prikbord op de kinderkamer of om naar vriendjes of vriendinnetjes te sturen.

De prijs van deze 4 kaarten is 95 cent.

Verkrijgbaar bij de boekhandel, AKO- en BRUNA-kiosken, of door overschrijving van f 0,95 op postgiro 35858 van het Algemeen Handelsblad te Amsterdam met vermelding „Bruintje Beer prentbriefkaarten".

BRUINTJE BEER GAAT UIT LOGEREN

1. Bruintje Beer is uitgenodigd voor een bezoek bij kleine Net. Haar grootmoe heeft een huisje gehuurd aan zee en Bruintje's vriendinnetje zei: „Ga jij nu met ons mee, dan maken we samen veel pret."
Daar gaan ze dan ook, hand in hand, op weg naar het mooie, grote strand, waar ze gaan zwemmen en bergen maken van het goudgele zand.

2. Vrolijk lopen ze langs de smalle weg, toen Nettie opeens iets zag, dat midden op het voetpad lag. Geschreeuw en gepiep klinkt uit die zak. „Nou wat daar in zit is ook niet op zijn gemak!" lacht Bruintje Beer. Toch zet hij vlug zijn emmertje neer, terwijl zijn vriendinnetje medelijdend roept: „Bruintje gauw, laten we eens kijken wat er in zit, snijd door het touw!"

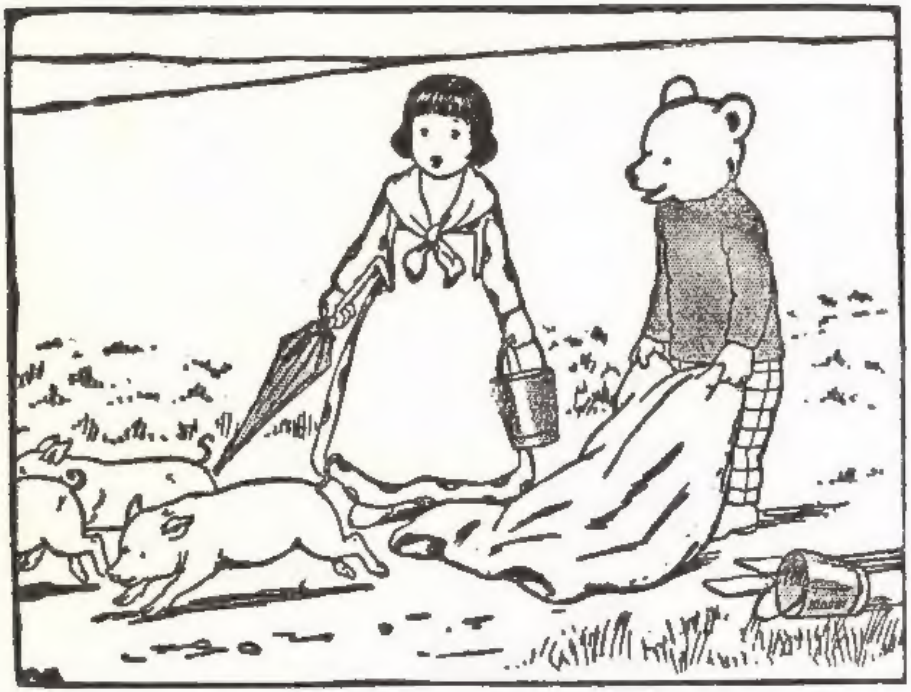

3. Vlug maakt Bruintje het touw los, waarmee de zak dicht gebonden is en er springen drie kleine biggetjes uit!
„Nou!" lacht Bruintje, „Dat is niet mis!"
Holderde-bolder gaan ze er vandoor. Die zijn blij, dat ze vrij zijn, dat kan je merken hoor!
Nettie kijkt verbaasd de roze diertjes na en zegt: „Hoe komen die daar? Zo midden op de weg? Gebonden in een zak? Ik vind het echt een beetje raar!"

4. Terwijl ze zo praten en nog blijven staan kijken, bemerken ze dat plotseling iemand achter ze staat. Ze kijken om en zien een vrouw, met een boos en stuurs gelaat.
Verschrikt kijken ze naar dat grote mens. Woedend kijkt die de kinderen aan — ze wijst naar de lege zak en vraagt bars: „Hebben jullie dat gedaan? Hebben jullie mijn biggetjes weg laten lopen, die ik juist op de markt voor mijn zoon ben gaan kopen? Dat komt jullie duur te staan!"

5. In een oogwenk, nog voor Bruintje het heeft begrepen, pakt ze de kleine Net, stopt haar vlug in de grote zak, die ze met een zwaai op haar schouder zet. Arme Bruintje roept: „Laat mijn vriendinnetje toch vrij! Ik was het die de biggetjes liet lopen en heus niet zij!"
„Scheer je weg!" snauwt de vrouw, „en alsjeblieft wat gauw, anders pak ik ook jou!"
Bruintje Beer weet zich van angst geen raad en hij volgt de oude vrouw, die met grote stappen de weg afgaat. Hij hoort zijn vriendinnetje snikken en klagen en hij troost het kind: „Wees maar stil hoor, Net, ik zal je niet verlaten. Ik zal af en toe wel met je praten. Ik wed, dat je het dan zo erg niet meer vindt," zegt Bruintje Beer, en dan huilt kleine Nettie niet meer.

6. Daar komt een jongen op een paard aangereden. „O, help! Help!" roept Bruintje Beer. „Die slechte vrouw heeft mijn vriendinnetje in die zak gestopt! Bevrijd haar alsjeblieft, mijnheer!"
„Hé!" schreeuwt de jonge man, „vrouw, is dat waar? Zet die zak dan neer, zo vlug je kan en laat dat meisje vrij! Anders krijg je te doen met mij!"
„Het is maar een big en het gaat jou niets aan!" is de vrouw dadelijk aan het snauwen gegaan. Wat kijkt ze de jongen met boze ogen aan!
Bang voor haar schelle stem, voor haar gekijf en voor haar boze ogen, geeft de jongen het paard de sporen en gaat er vlug van door.
„Misschien heeft dat Beertje wel gelogen, maar ik bemoei me er in ieder geval niet mee, hoor!"

7. Hardnekkig volgt Bruintje Beer de oude vrouw, tot ze tenslotte zich woedend omkeert. Ze zegt dan met een snauw: „Pak je weg, brutale rakker," en ze dreigt hem met haar stok.
Dan verlaat Bruintje het smalle voetpad. Maar door de struiken ziet hij haar rode rok en ongezien door de kwade vrouw, volgt hij haar toch — hij blijft zijn vriendinnetje trouw.
Gelukkig kan de oude vrouw niet goed zien en ook is ze wat doof. Dus hoort en ziet ze 't niet als Bruin een tak verschoof.

8. Hij volgt haar totdat ze komt op een open plek in het bos. Heel stil is het daar en de grond is bedekt met prachtig donkergroen mos. Bruintje verschuilt zich achter een boom.
Wat zou die vrouw nu toch gaan doen? Ze pakt een touw in haar hand en wat komt daar naar beneden? ... wat is dat nu? ... Het lijkt wel een grote mand. „Net zo één gebruikt Moe voor de was," denkt Bruintje, als de mand zakt tot op de grond.
Dan ziet hij iets waar hij versteld van staat; wel vijftig kleurige luchtballons, waarmee de kinderen spelen op straat, zijn aan de mand gebonden. Daarmee vliegt ze zeker naar omhoog, net als een echte ballon. „Nou!" denkt Bruintje Beer, „wat je toch al niet ziet! Ik wist niet, dat zoiets kon! Maar hoe kom ik nu bij kleine Net, vóórdat ze die in de mand daar zet."

9. Zodra de mand op de grond komt te staan, is de oude vrouw er in gegaan. Ze pakt de zak, trekt die ook naar binnen en Bruin denkt: „Wat zal ze nu beginnen?"
Dan hoort hij haar roepen: „Allez mand, vooruit!" Van verbazing schreeuwt Bruintje het bijna uit, want op haar bevel rijst de mand heel snel naar boven in de lucht.
Dan hoort Bruintje een stemmetje dat huilt en beeft — het is de arme Net, die niet weet hoe of ze het heeft.
„Hoe zal ik haar helpen?" denkt Bruin en hij zucht.

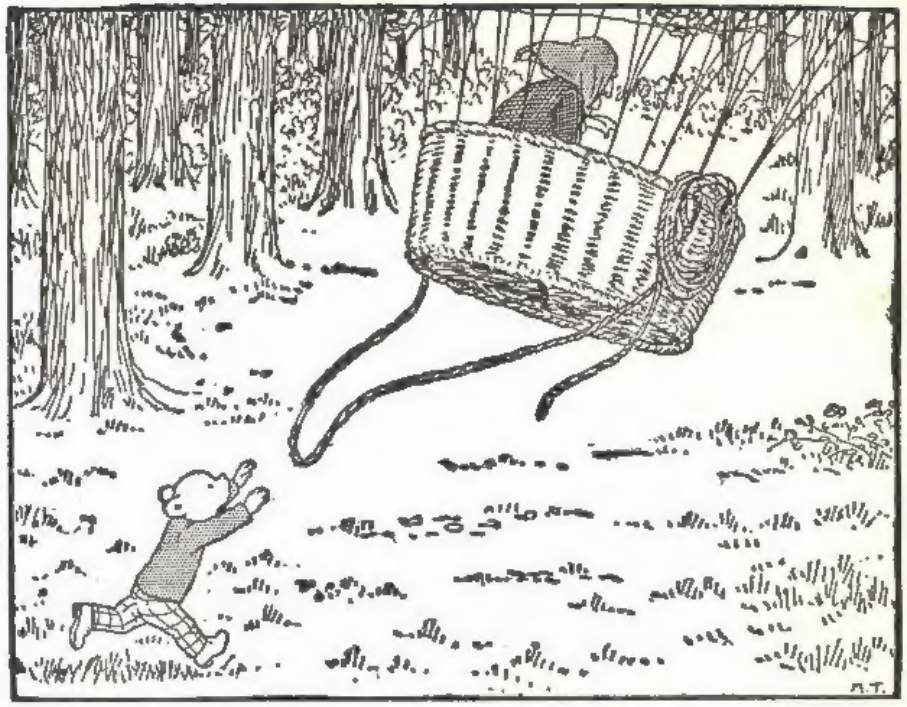

10. Daar hangt uit de mand een groot, dik touw, waaraan de vrouw de mand liet zakken. Bruintje loopt snel uit zijn schuilplaats en probeert het touw te pakken. En al is het bijna buiten zijn bereik, toch springt hij ver omhoog en hij pakt het zowaar, hoe vlug de ballon zich ook bewoog. Hij pakt het vast en voort vliegt de mand, met zijn onverwachte last.

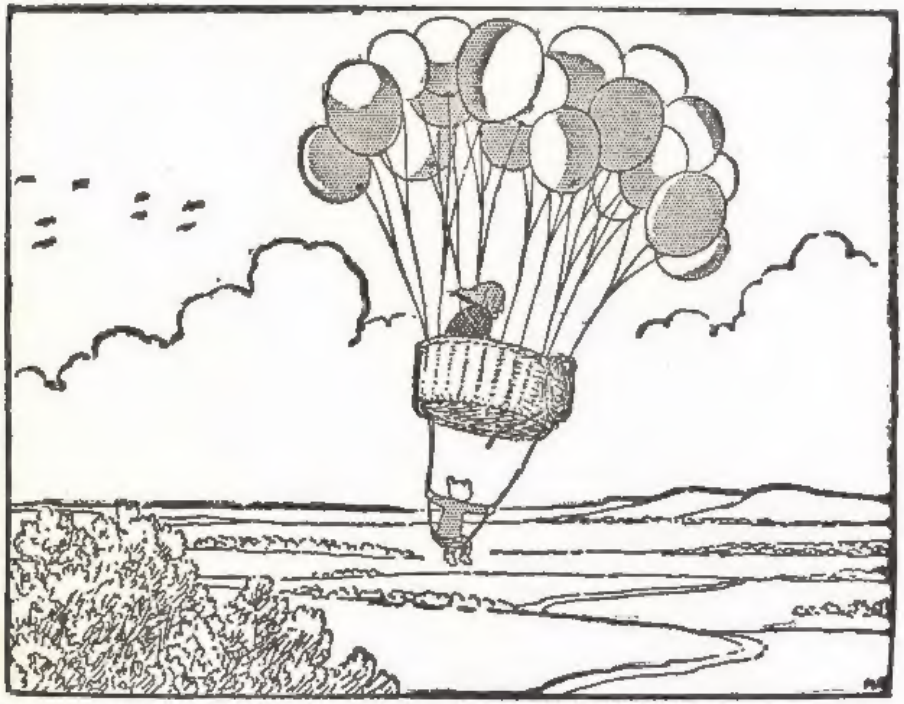

11. Bruintje weet het zo aan te leggen, dat hij op het touw als op een schommel zit. Hij houdt zich stevig vast met beide handen en al spoedig vliegt hij hoog boven weilanden en bomen. Nu heeft de boze vrouw zonder dat ze het weet, ook kleine Bruintje met zich meegenomen.

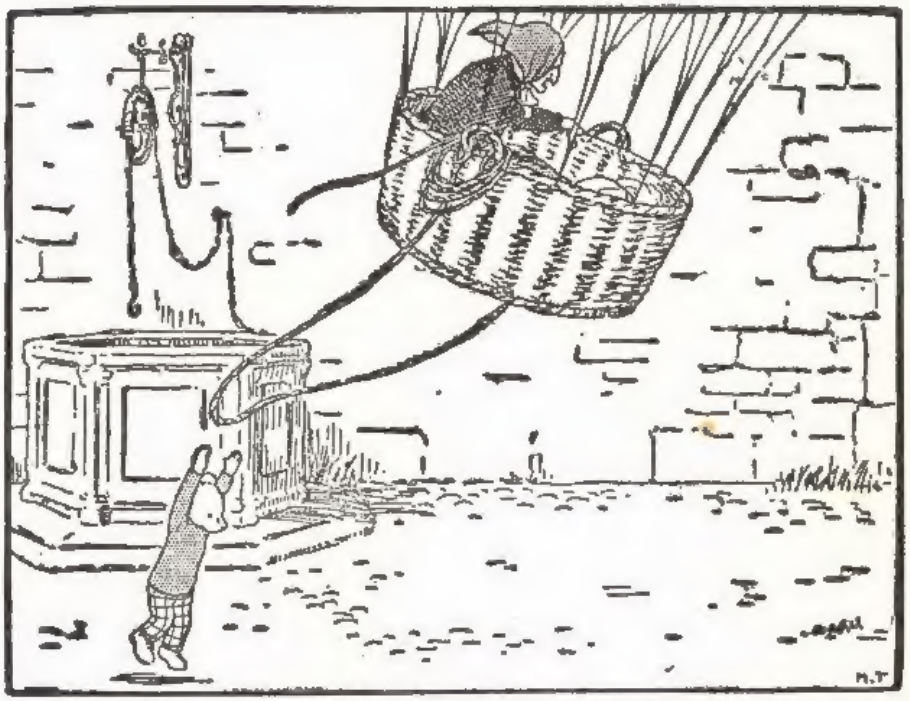

12. Ze vliegen een kwartiertje achtereen, wat Bruintje heel veel uren scheen. Dan ziet hij eindelijk daar beneên, een groot huis met zware muren eromheen.
Het huis ligt verlaten op een grote vlakte. Heel duidelijk ziet Bruintje nu alles. „Ik laat me nu maar vallen," denkt Bruintje, „het is nu niet meer zo ver van de grond. Want het zou er lelijk voor me uitzien, als die kwade oude me hier vond."

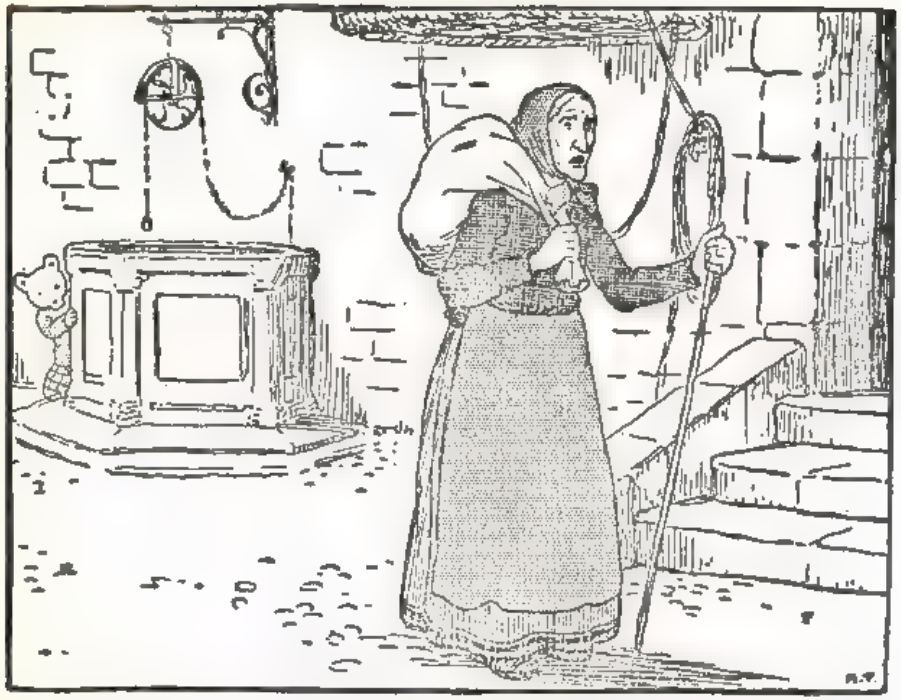

13. Bruintje, die bang is, dat de oude vrouw hem zal zien, verstopt zich achter de put, die zich op de binnenplaats bevindt. De oude vrouw landt daar ook, waarna ze de mand stevig aan een ijzeren haak vastbindt.
Ze pakt dan de zak met Nettie erin en blijft even wachtend staan ... „Waar ben je zoon?" zo roept ze dan, „Waar ben je heengegaan?" Maar er komt geen antwoord .... Bruintje, die achter de put zit op zijn hurken, meent dat hij iemand hard hoort snurken.

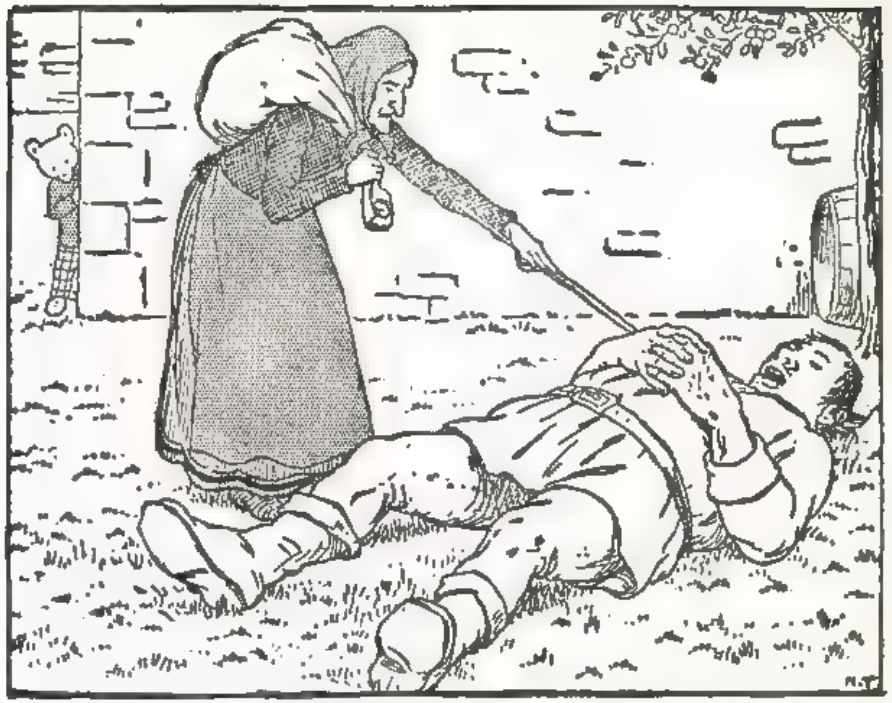

14. Ook de vrouw schijnt dat geluid te hebben gehoord. Vlug loopt ze nu met haar vrachtje weer voort. Bruintje loopt haar ongemerkt na ... Wat ziet hij daar? Heus, daar ligt languit in het gras een slapende reus!
Die heeft Bruintje natuurlijk horen snurken...
„Kom, word wakker, zoon!" schreeuwt de oude vrouw. Maar het leek wel alsof ze hem nooit wakker krijgen zou. Hij slaapt maar voort, hij heeft niets van het roepen gehoord.
„Luilak, sta op!" roept ze weer. „Anders krijg je op je kop mijnheer! Kijk eens wat ik voor je mee heb gebracht! En ze port hem in zijn hals met haar stok — heus niet zacht!

15. Eindelijk is de reus toch ontwaakt. Hij zit nu rechtop in het gras en schijnt niet erg op zijn gemak — daar ziet hij Nettie vallen uit de zak.
„Kijk eens," zegt vleiend de oude vrouw, „dat heb ik nu meegebracht voor jou."
Woedend kijkt de reus zijn moeder aan — het geschenk schijnt hem niet aan te staan.
„Noem je dat eten? Het lijkt wel een slak. Waar zijn mijn drie roze biggen? Stop dat mirakel maar weer in je zak. Heb je niets anders? Waarom liet je me dan niet rustig liggen?" dwingt kinderachtig de grote vent. „Je hebt me drie biggen beloofd. Ik vind dat je helemaal niet aardig voor mij bent."

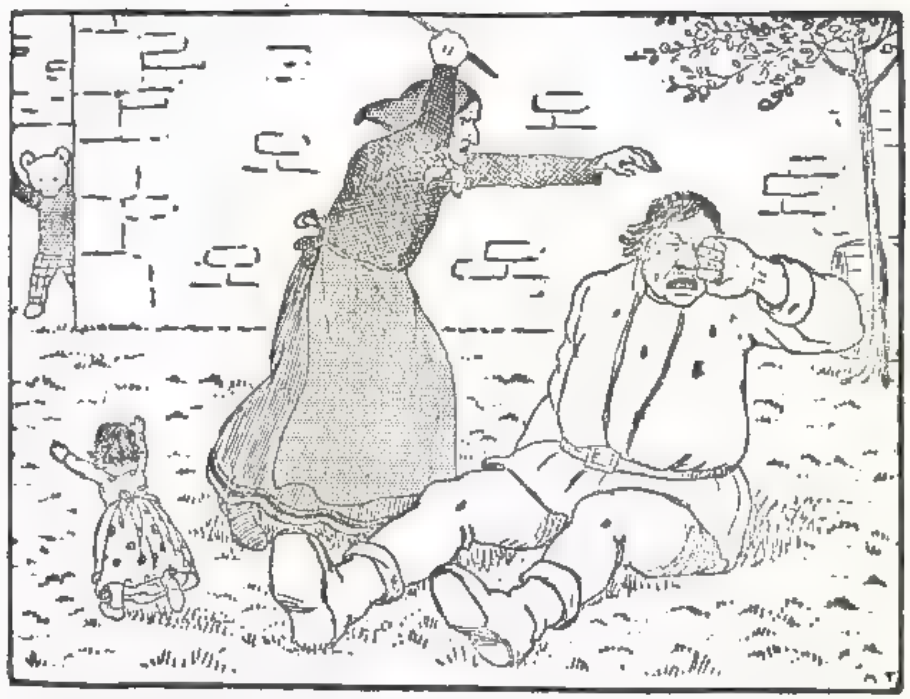

16. „Ik wil de biggen!" grient de dwaze reus. „Jou grote lummel", zegt woedend de vrouw en ze geeft hem een tik op zijn grote neus. „Ik zal je biggen geven, wacht maar eens even!" En met haar stok zwaait ze dreigend boven zijn hoofd. „Ik geloof," denkt Bruin, „dat dit vechten belooft! Als die twee werkelijk aan het vechten gaan, krijg ik Nettie hier tenminste vandaan!"
Kleine Net, die flinke meid, denkt: „Ze letten niet op mij, het is voor vluchten dus tijd!" Meteen heeft ze dat ook gedaan. Wat is ze verbaasd als ze Bruin daar ziet staan! Eerst kan ze niet geloven, dat hij daar werkelijk staat en dan rent ze vlug naar haar trouwe kameraad.

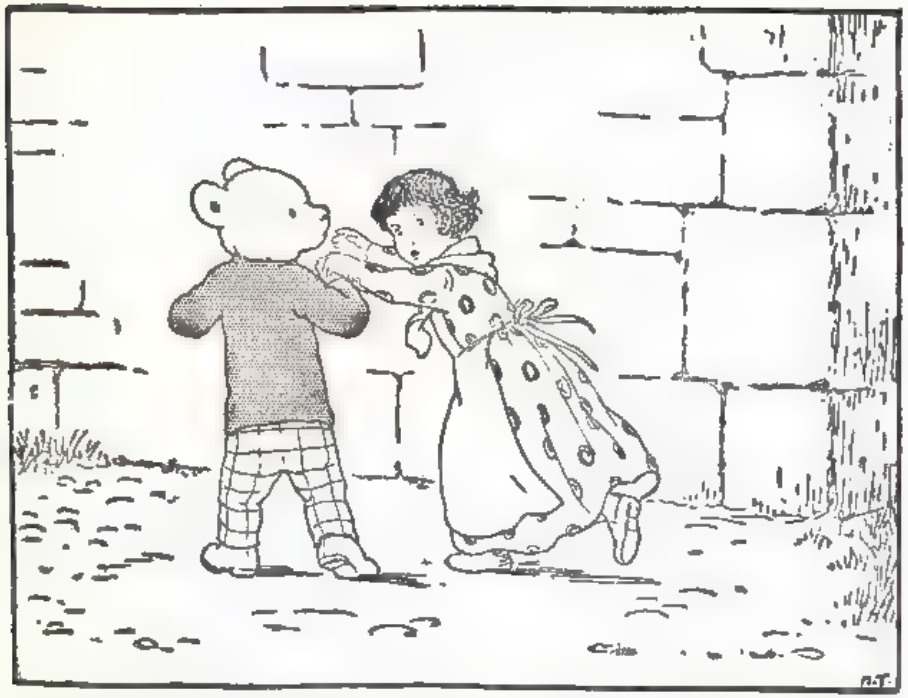

17. „O, Bruintje, Bruintje," roept kleine Net, terwijl ze het meteen op een lopen zet. „Wat heerlijk dat je hier bij me bent. Je bent toch echt een trouwe vent. Laten we weggaan zo gauw het kan, want terwijl die vrouw vecht met de reuzenman, ziet ze het toch niet als ik verdwijn. Eer dat ze het bemerkt, kunnen we al een eind op weg zijn."

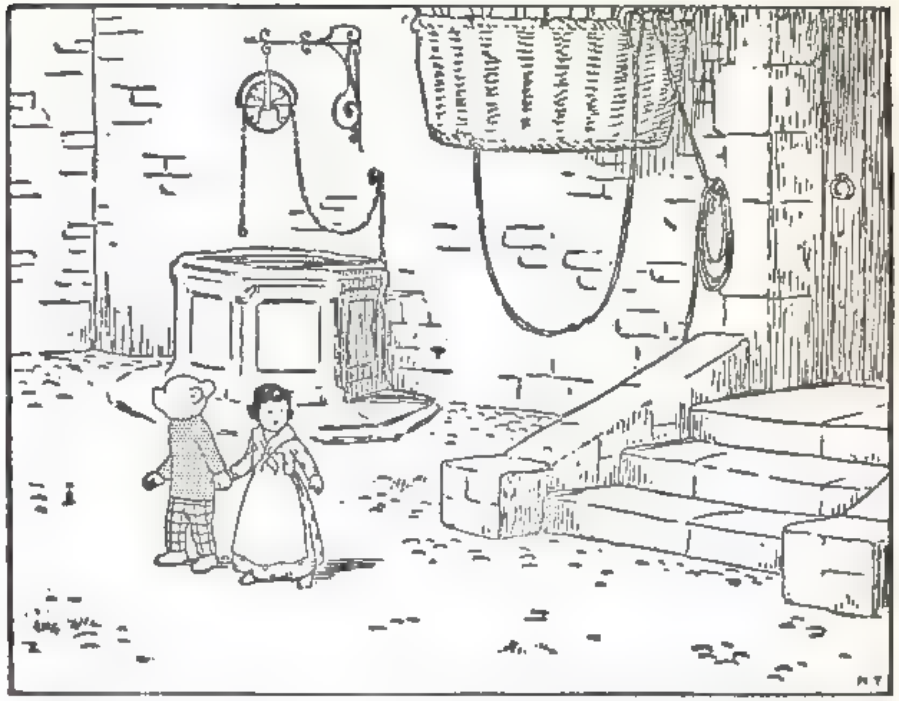

18. Maar ontvluchten gaat zo gemakkelijk niet, dat bemerkt Bruin, als hij nergens een uitweg ziet. „O, wat moeten we doen," klaagt kleine Net, „ik ben zo bang, dat die vrouw me in die donkere zak weer zet."
Gelukkig duurt het gevecht nog voort, denkt Bruin, die het tweetal nog schreeuwen hoort.
Maar hoe komen ze nu toch hier vandaan? En er is ook nergens een plekje waar ze zich verstoppen kunnen gaan.

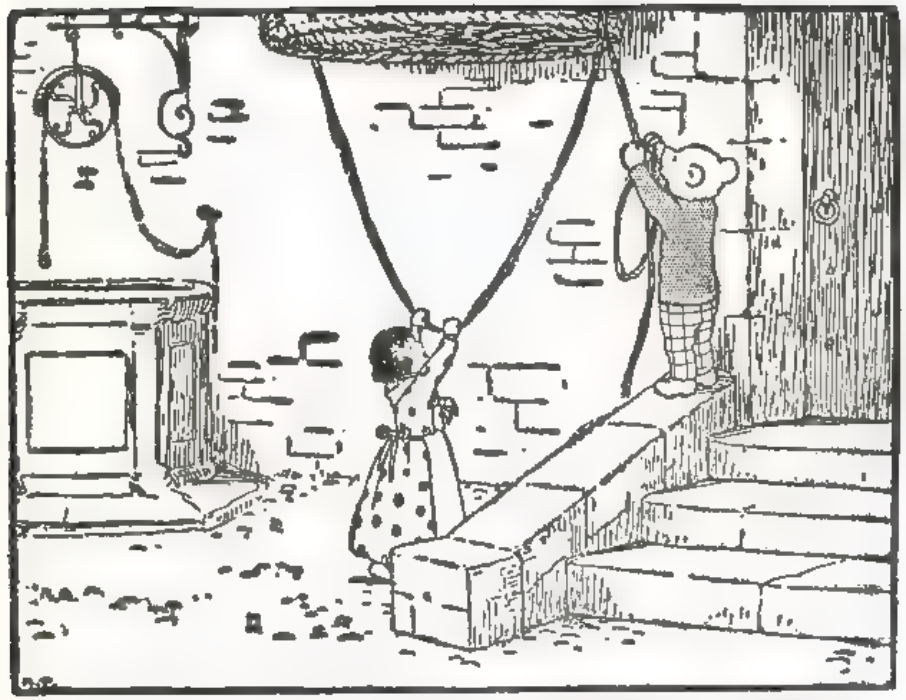

19. „Ik geef het op," zegt de kleine meid, terwijl ze dikke tranen schreit. Bruintje die van alles verzon, roept opeens: „Kijk daar hangt die ballon! In de mand ontvluchten we van hier. Wat zal die oude woedend zijn, maar dat deert ons geen zier!"
Vlug trekt hij aan het dikke touw en Nettie helpt hem hierbij gauw. De mand komt naar beneden en vlug springen ze erin. „Ziezo," zegt Bruin, „dat is naar mijn zin. We zijn gered hoor, lieve Net."

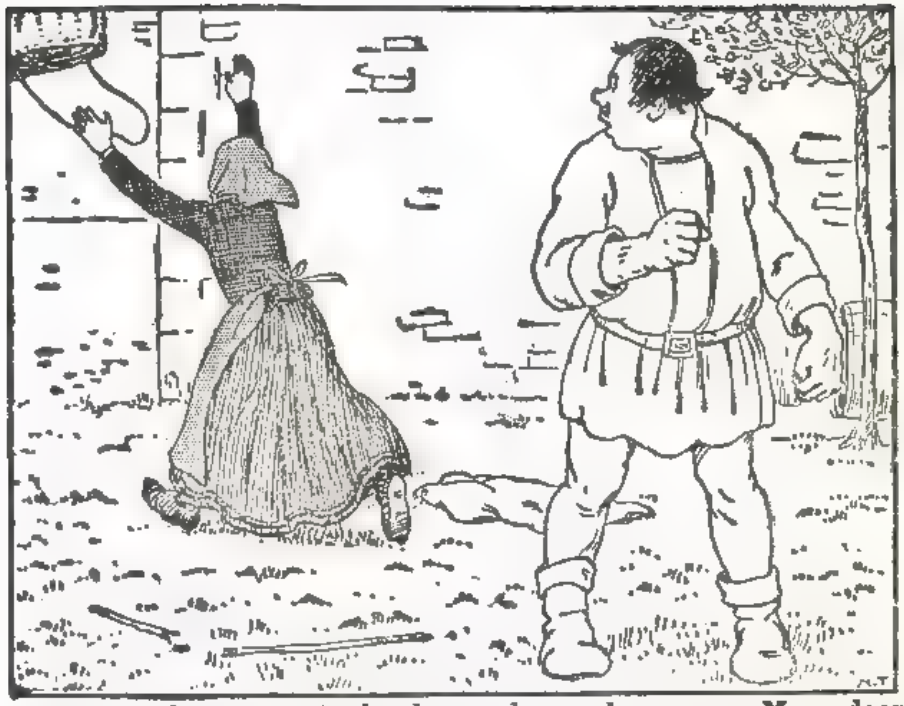

20. Ze vechten nog steeds, de moeder en haar zoon. Maar daar ziet de vrouw opeens iets bewegen — het is de mand die zweeft omhoog en nog net ziet ze het tweetal erin, dat er weg mee vloog. De reus, die zijn moeder opeens zo verschrikt ziet kijken bromt: „Wat hebben we nou?"
„Kom terug ballonnen!" schreeuwt de oude vrouw. „Dat heeft die kleine beer verzonnen. Die is me zeker ongemerkt achterna gekomen en nu heeft hij dat kleine ding met zich meegenomen!"

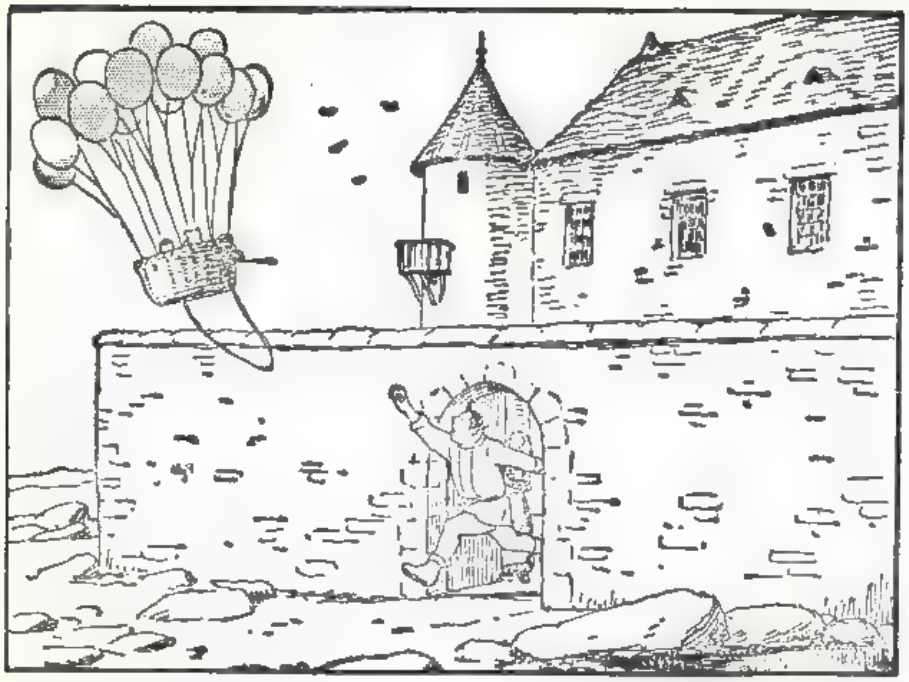

21. „Vlug! Deze kant uit, haast je wat!" roept de moeder van de reus. Ze opent de deur van de buitenpoort en duwt haar reuzenzoontje voort en als deze eindelijk naar buiten gaat, dan is hij juist een ogenblik te laat, want de ballon is al aan het zweven. „Spring omhoog! Ik zal je wel een zetje geven! Grijp dan toch het dikke touw!" roept woedend de oude vrouw.
„Jawel, wacht maar," brult de reus terug. „Je zult eens zien hoe gauw ik ze pak — die breng ik je weer vlug!"

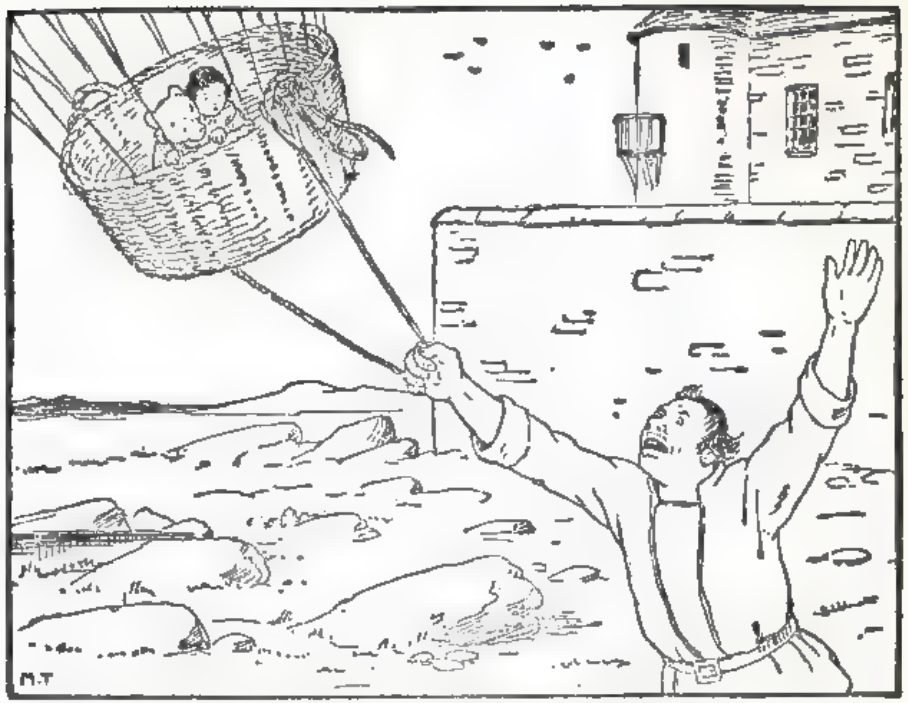

22. Bruintje en Nettie, die langzaam naar boven zweven, zien het gedoe daar beneden aan met angst en beven. Hoe of dat wel af zal lopen? Ze moeten er maar het beste van hopen . . .
Maar daar springt de reus opeens wel drie meter van de grond . . . hij pakt het touw . . . wanhopig kijkt het tweetal rond . . . Nu is het de reus, die van vreugde lacht. Geen hoop op redding zien ze meer, die arme Nettie en Bruintje Beer. Ze weten niet welk lot ze nu weer wacht.

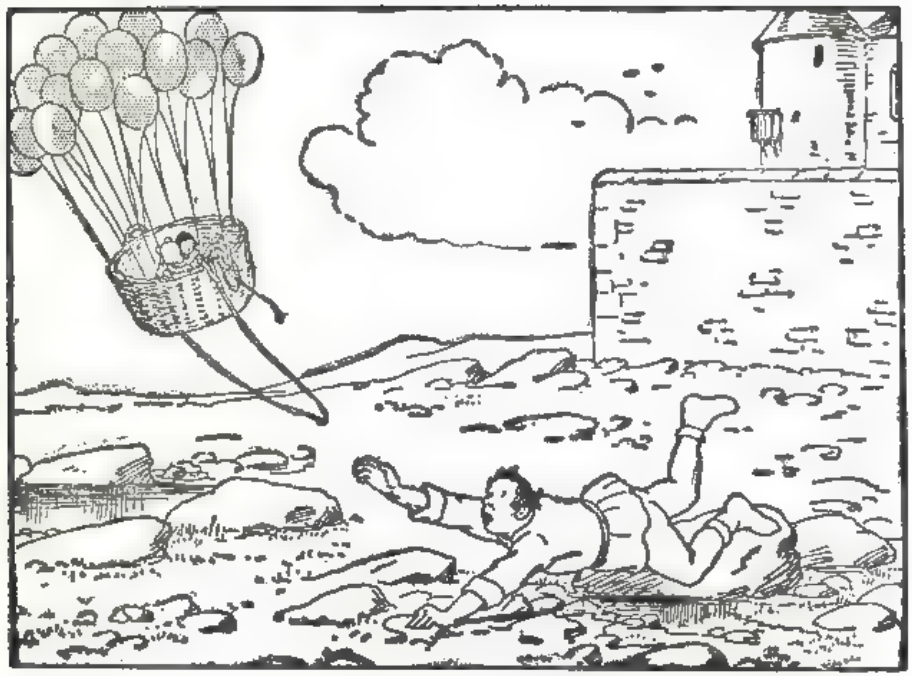

23. Maar die het laatst lacht, lacht het best, dat bemerkt ook de reus want hij struikelt onverwacht over een steen en valt voorover op zijn neus. Het touw glipt uit zijn hand en omhoog zweeft weer de mand.
„O Net, Net, kijk toch eens. We zijn weer vrij! Nu niet meer huilen," zegt Bruintje blij.
Hoger zweven ze, hoger in de lucht.
„Nu kan hij ons zeker niet meer pakken," zegt Bruintje met een zucht.

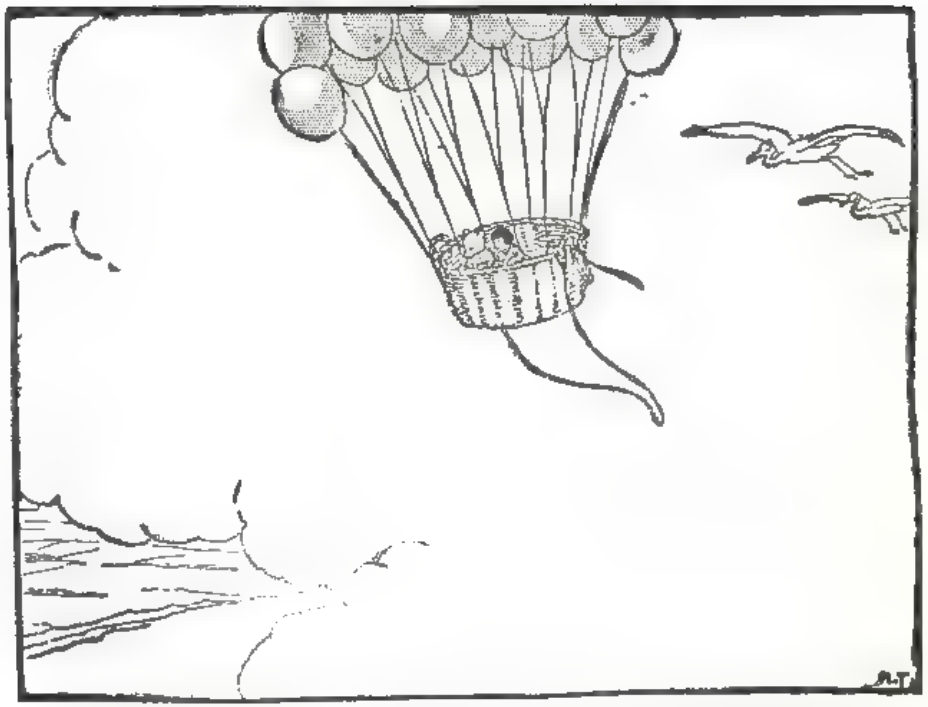

24. Steeds hoger vliegen ze naar boven, tussen de wolken komen ze terecht en toen die even uit elkander schoven, is het eerste wat Bruintje zegt: „Kijk eens, Net, daar beneden ons is de zee. Waarheen zouden we nu zweven?"
Maar als Net naar beneden kijkt, begint ze van angst te beven: „O, Bruintje," klaagt ze bang, „zouden we ooit weer thuis komen? Het duurt nu al zo lang!"
„Wees maar niet bang," troost Bruintje zijn vriendin, „ik weet zeker dat die mand wel veilig met ons landt."
„Ach," zucht Net, terwijl ze naar beneden kijkt, „mij is het alsof de mand de aarde nooit weer bereikt."

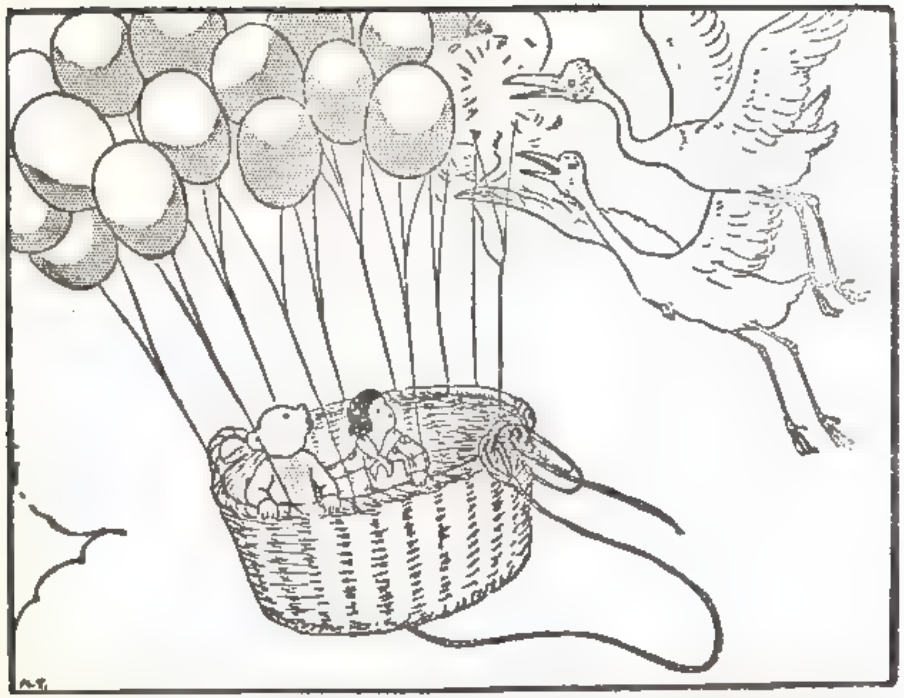

25. Ze zweven voort en wachten af wat er verder zal gebeuren. Opeens wordt er een geweldig geklapwiek gehoord en er komen twee reuzenvogels, die met hun scherpe snavels de ballonnen gaan verscheuren. Plotseling houden ze weer op en vliegen weg. Drie ballonnen bleven heel, wat een geluk. Nu zakt de mand wel vlug omlaag, maar vallen doen ze niet. Ze zullen zich nu niet bezeren en ze houden zich stevig vast aan het riet.
„Mocht de mand naar beneden zinken, dan behoeven we toch niet te verdrinken," wordt Nettie getroost door Bruintje Beer, „want ik kan zwemmen als een grote mijnheer."

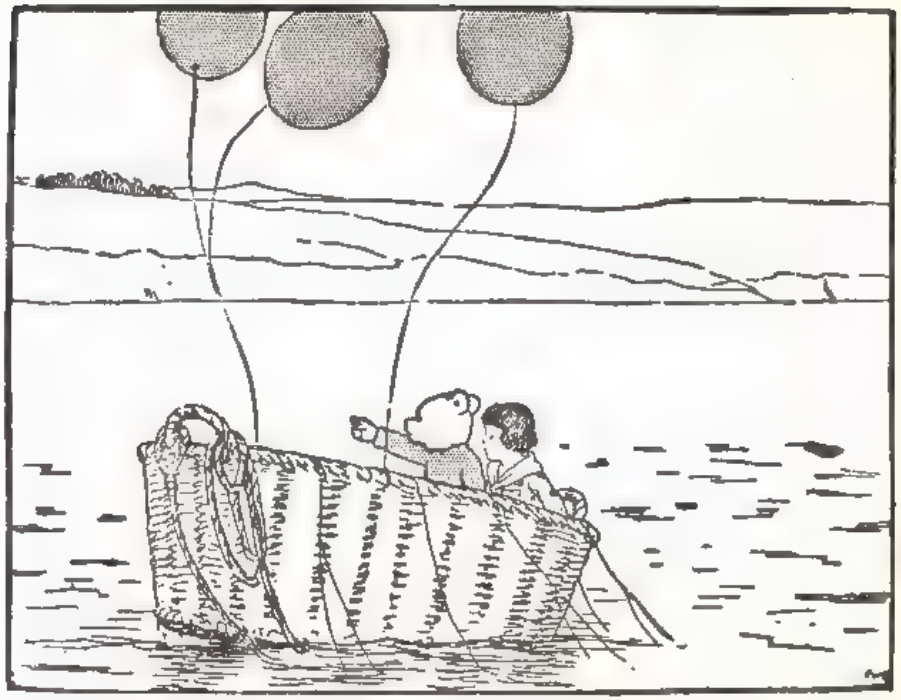

26. Pàts! Plons! Daar bereikten ze eindelijk de zee, waar ze wat blijven drijven met z'n twee. De zee is kalm, 't gevaar schijnt niet groot. Toch kijkt Bruintje uit naar een boot. Hoe lang zal de mand ze wel drijvende houden? Hoe lang zal het duren, eer ze het land zullen bereiken? Dat duurt misschien nog heel veel uren, hoewel de bergen niet zo ver meer lijken.

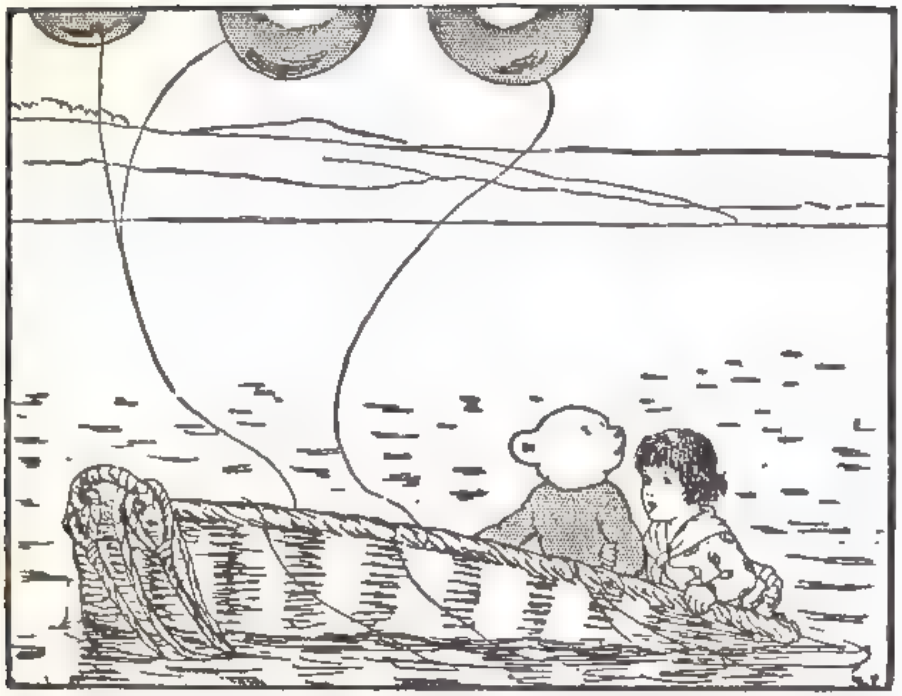

27. Tot hun schrik voelen ze, dat de mand langzaam gaat zinken. Hoe langer hoe meer water komt er in te staan. „O, Bruin, moeten we nu toch verdrinken, of zal jij werkelijk zwemmen gaan?" vraagt angstig Net. Ook Bruin is bang, want al kan hij zwemmen, de kust is nog zo ver weg, een uur op zijn minst genomen en met Net op zijn rug kan hij onmogelijk zo ver komen.

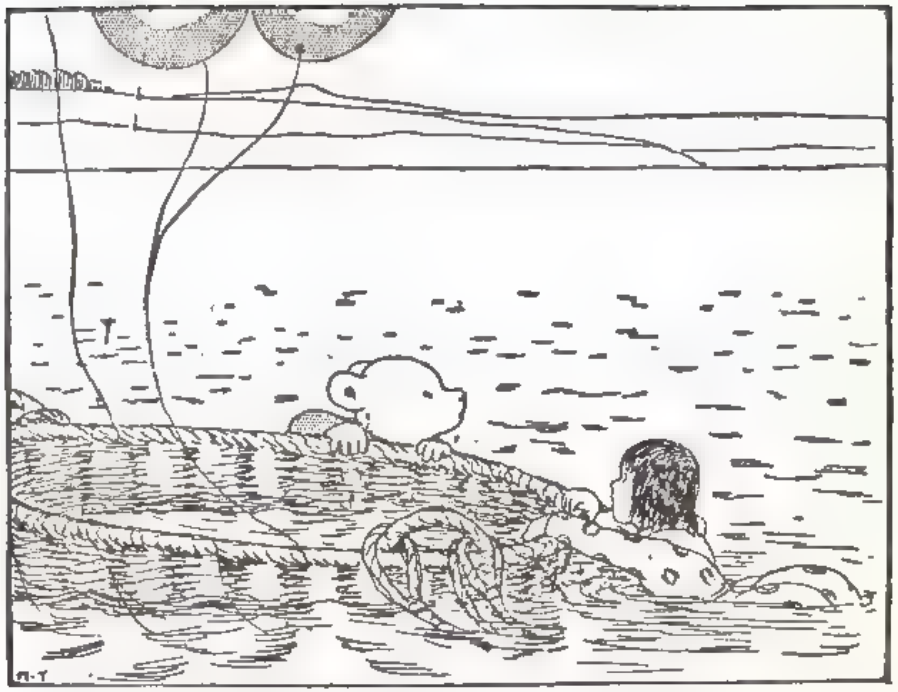

28. Na enige minuten drijven ze in zee. Net houdt zich vast aan de rand van de steeds dieper wegzinkende mand. Bruintje kijkt angstig om zich heen of er niet een schip is in zicht. Maar neen, hij ziet niets dan de heldere zon, die de golven fel verlicht.
Wat moet hij doen? Waar moeten ze heen? Tòch proberen te zwemmen? Maar met z'n tweeën gaat het niet en hij laat Net niet alleen.

29. Toch komt er redding! Twee vissers, die op weg zijn om hun netten verderop in zee uit te zetten, zagen de mand met de drie balonnen vallen in de zee. Nieuwsgierig zijn ze alle twee, wat of dat wel voor een ding kan zijn. Vlug roeien ze naar de plaats waar ze de twee vrinden, Beertje en Net, nog drijvende vinden.
„Help. Help!" schreeuwt het tweetal luid.
„Ojo," zegt de ene visser en meteen trekt hij Bruintje met een lange haak in de schuit. En daarna het kleine kind, dat van vreugde begint te huilen.
Ze wordt weer getroost door Bruintje Beer. Verbaasd kijken de vissers, als ze horen dat dat beertje kan praten.
„Ojo," zegt de ene visser weer, „een beertje dat praat, zag ik nog nóóit, op mijn eer!"

30. De vissers roeien terug naar het strand. Daar stappen ze met hun vreemde vangst aan land. Juist dan gaat er een vrouw voorbij. Verbaasd staat ze stil en vraagt: „Wie is hij?" Ze wijst op de kleine Bruintje Beer en kijkt vriendelijk op hem neer.
De visser vertelt, hoe ze het tweetal vonden in zee en hoe hij ze redde alle twee.
De vrouw zegt: „Breng ze dan dadelijk naar het Paleis, want jullie weet beiden wel, het is de eis, dat alles wat hier wordt gevonden dadelijk naar Hare Majesteit moet worden gezonden!"

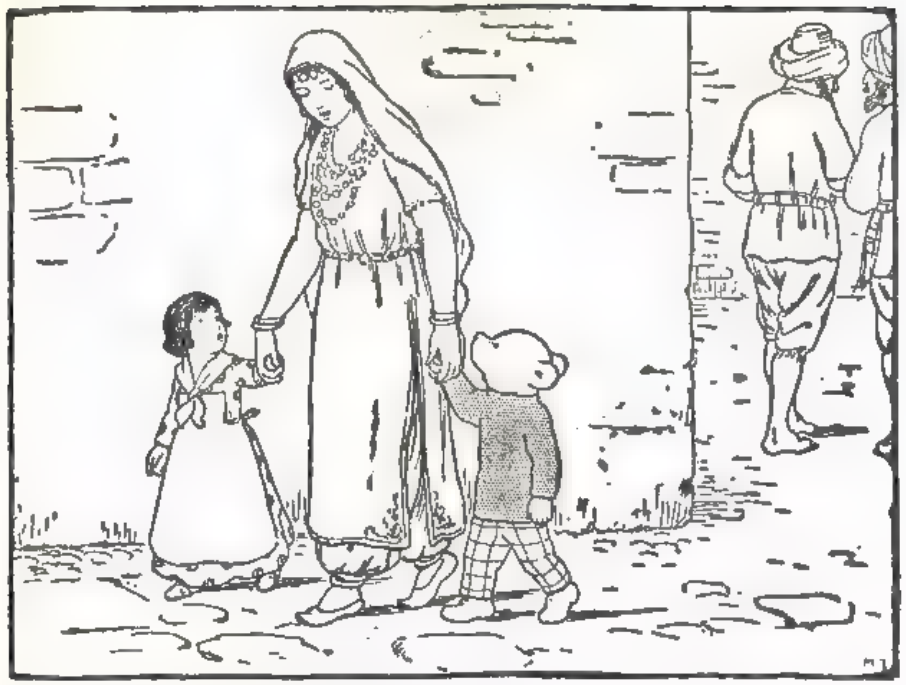

31. De vissers gehoorzamen gedwee. Dan zegt de vrouw: „Loop nu maar niet verder mee, hier is geld, dat kunnen jullie samen verdelen. Ik weet, daar zijn jullie op gesteld!"
Net begint weer te huilen en snikt: „Waar zouden we nu weer zijn?"
„Huil niet," zegt de vriendelijke vrouw, „vertel me liever maar eens gauw hoe jullie hier zijn gekomen."
Dan vertellen ze haar alles, zonder schromen.
„Willen jullie graag weer naar huis toe gaan?" „Oja!" roepen beiden en ze kijken de vrouw verlangend aan. „Goed. Ik vertel alles aan Hare Majesteit. Die is dan zeker wel bereid om jullie, wanneer je iets voor haar hebt gedaan, veilig naar huis te laten gaan."

32. Ze brengt ze regelrecht naar de Koningin. Maar de vrees slaat ze om het hart, want ze zien daar een dikke zwarte vrouw, met een lelijk gezicht.
„Uwe Majesteit," zegt de vrouw die ze bracht, „hier breng ik U twee kleine verdwaalden, die in een grote mand zomaar onverwacht op de zee neerdaalden. Ik heb ze verteld dat, wanneer ze iets voor U willen doen en wanneer ze daarin kunnen slagen, U ze als beloning daarvoor, veilig naar huis zult laten gaan."
„Goed," zegt de Koningin, „als ze mijn haasje kunnen vangen zal ik heus niets anders van ze verlangen."

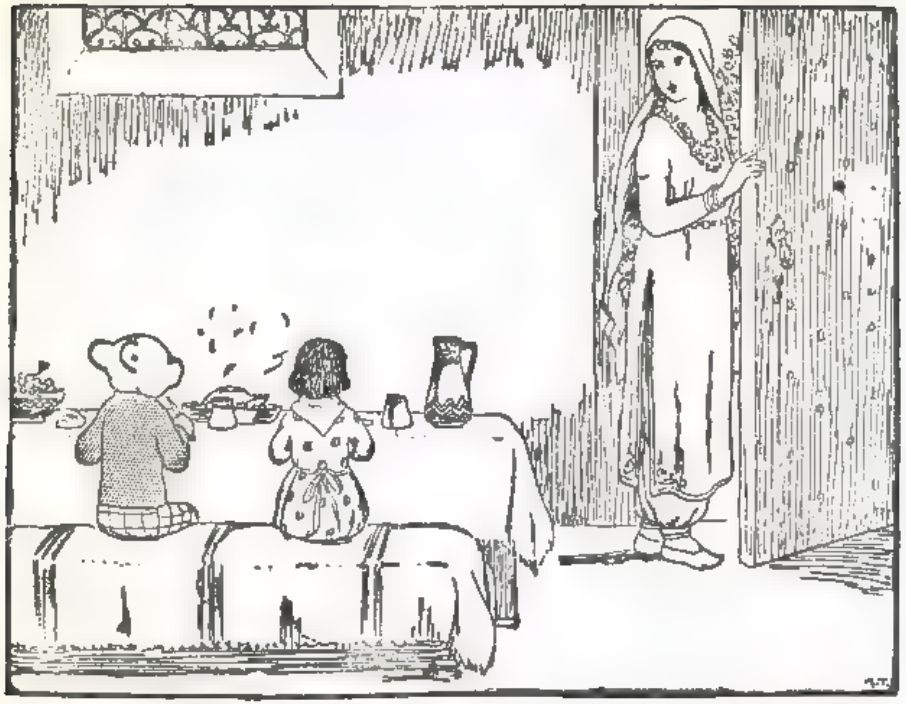

33. De vrouw brengt ze dan naar een grote zaal. Daar staat op een tafel een heerlijk maal. „Kinderen," zegt de lieve vrouw, „eet maar net zoveel als je wil, maar doe het een beetje gauw, want de Koningin verzocht me haast te maken. We gaan dan zo spoedig mogelijk naar de tuin en ik zal jullie wijzen hoe jullie op het spoor van het haasje kunt raken."
Bruin en Net eten lekker alles op; onderdehand vragen zij zich af waarom die Koningin zo op het vangen van die haas is gesteld. Kwaad kan hij toch niemand doen, zo'n kleine spring in 't veld.

34. De maaltijd is afgelopen. Bruintje en Nettie zijn nu niet meer moe. Ze zijn blij als de vriendelijke vrouw hen komt halen en Net denkt: „Waar gaan we nu weer naar toe?"
De vrouw brengt het tweetal naar een grote tuin, waar heel veel mooie bloemen zijn en waar veel vruchten aan de bomen hangen. Bij een koolveld gekomen, blijft de vrouw staan en zegt: „Hier heb je de beste kans om het haasje te vangen. Iedere dag komt het diertje hier eten. Doe je best Bruintje, maar doe het voorzichtig, want je moet vooral niet vergeten, dat vóór jou al velen het hebben geprobeerd, maar het slimme haasje heeft hem altijd gesmeerd! Misschien, dat wat hun allen is mislukt, jou handige Bruintje Beer wèl gelukt."

35. Bruintje en Nettie verschuilen zich achter een boom en als de vrouw is weggegaan, dan duurt het niet heel lang, of daar komt het haasje aan. Schuw kijkt het om zich heen, schichtig kijkt het in het rond, het lijkt wel erg bang ... Maar als het niemand ziet, gaat het rustig zitten knabbelen aan een grote groene kool. Het smaakt hem zeker heel fijn en het bemerkt er niets van dat Bruintje uit zijn schuilplaats te voorschijn komt.

36. Heel zachtjes sluipt Bruintje naderbij. En met een vlugge greep pakt hij het diertje bij de oren, eer dat dit hem heeft kunnen horen. „Het is die zwarte koningin, die stuurde jullie erop uit om mij te vangen," zegt de haas, „en ik weet ook wat ze jullie heeft beloofd. Maar ik zeg jullie, je bent stom dat je daarvan wat gelooft, ze laat jullie niet naar huis toe gaan, ze heeft al meer van die streken gedaan."

„O, als dat waar is, wat moeten we dan beginnen?" zegt wanhopig kleine Net.

„Als je mij laat lopen en me helpt de „Tovertrom" te vinden," zegt de haas, „dan zijn we alle drie gered."

37. „Jullie moeten weten," spreekt 't angstige haasje, „dat ik de wettige koningin ben. Toen mijn vader gestorven was, kwam daar plotseling tot mijn schrik, die lelijke zwarte vrouw. Ze nam al mijn land en mijn kroon en speelde hier de baas. Ik was hier helemaal alleen want haar tovenaar veranderde mijn soldaten in stenen en van mij maakte hij een haas. Maar als ik de tovertrom kan vinden dan is hun toverkracht verbroken. Deze trom is in het bezit van een oude man, die ik echter niet vinden kan. Als jullie me willen helpen om te weten te komen waar hij woont, worden jullie ruim beloond. Ik zorg dan dat jullie veilig je huis weer bereikt. Zeg Bruintje, lijkt jou dat niet het beste?"

38. Dadelijk antwoordt Bruintje Beer: „Natuurlijk helpen we jou!"
„Prachtig," zegt het haasje blij, „binnen een uur ben ik hier weer en dan ontvluchten we samen gauw. Eerst moet ik naar Jannik, de wijze dwerg, die helpt ons met raad en daad."
Weg hupt het haasje meteen. Terwijl Bruintje met Net daar zo staat, bemerkt hij niet, dat iemand hen gadeslaat... Het is de wrede tovenaar, die gelukkig niet heeft gehoord wat ze hebben bepraat, maar die wel gezien heeft dat Bruintje het haasje lopen laat.

39. Verschrikt kijkt Bruintje op, als hij opeens wordt vastgegrepen. „Daar heb ik je," zegt de tovenaar, „nu heb ik meteen gezien, dat je niet gehoorzaamt aan de bevelen. De gevolgen hiervan moeten jullie nu maar samen delen . . . Ik heb gezien wat je hebt gedaan. Je liet het haasje in vrijheid gaan. Maar ik beloof je, kleine Beer, die daad berouwt je spoedig zeer."
Ze begrijpen wel, dat die oude man, die ze zo'n standje geeft, de tovenaar is, die de arme koningin in een haasje betoverd heeft.

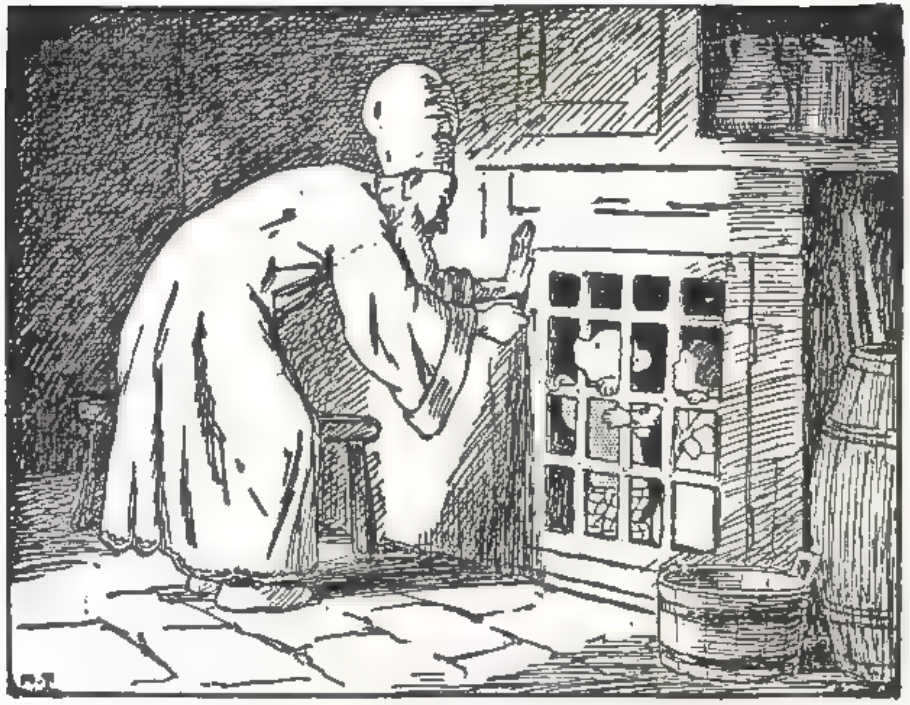

40. De oude tovenaar spreekt geen woord, zwijgend loopt hij met het tweetal voort. Bruintje is wanhopig, kleine Nettie huilt en zucht en Bruintje weet geen raad. Een knappe jongen moet het zijn die aan de handen van die tovenaar ontvlucht!
Al spoedig begrijpen ze wat hij met ze gaat doen, want hij neemt ze mee in een schuur, waar een grote kooi gebouwd is in de muur. De deur daarvan maakt hij open, duwt het tweetal in de kooi en als hij de deur weer heeft afgesloten, zegt hij alleen maar: „Mooi!" Dan gaat hij weg en laat het tweetal daar alleen; die arme Nettie huilt en weeklaagt steen en been.

41. Langzaam gaat de tijd voorbij en niemand heeft naar ze omgekeken. Ze zitten daar de gehele nacht, totdat de dag weer aan gaat breken. Dan tot hun grote vreugde komt het haasje binnen gesprongen.
„Eindelijk!" zegt het trouwe dier, „ik heb jullie overal gezocht en nu vind ik jullie hier. Ik dacht het al, toen jullie uit de tuin waren verdwenen, dat de tovenaar op het toneel was verschenen! Gelukkig vind ik jullie hier beiden gezond en wel en ik zal jullie wel gauw helpen ontvluchten, met mijn scherpe tanden knaag ik die spijlen wel door."

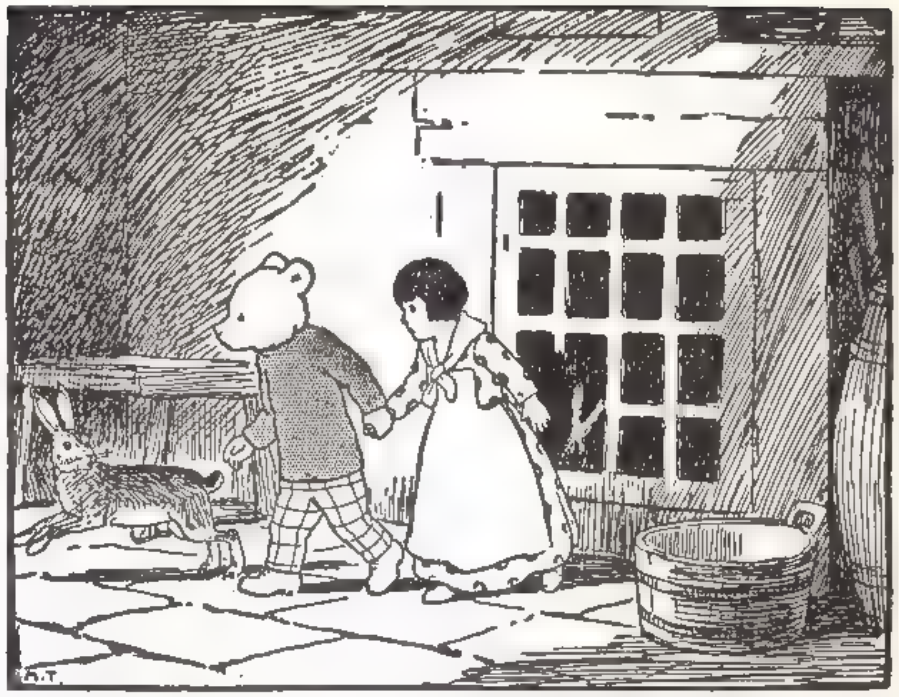

42. De kleine haas knaagt net zo lang, totdat de houten spijlen doormidden knappen. Dan kunnen Bruintje en Net gemakkelijk naar buiten stappen. „Hè, gelukkig," zucht Net, „wat was ik bang!" Het tweetal is nu weer vrij. „Kom," zegt het haasje, „volgen jullie mij. En alsjeblieft een beetje voortgemaakt, eer de tovenaar op ons spoor geraakt. Jannik de dwerg, zal ons helpen ontvluchten, heeft hij beloofd. Wat hebben we die tovenaar nu heerlijk een lelijke kool gestoofd!"

43. Langs smalle paadjes laat de haas hen gaan, dan zien ze, aan de voet van een reusachtige eikeboom, een heel klein mannetje staan. „Dit is Jannik, mijn vriend de dwerg," zegt de haas, „het is een aardige, hartelijke baas!"
Het mannetje kijkt het tweetal lachend aan, hij wijst naar het donkere hol en zegt: „Hier moeten jullie ingaan. Dit is de weg naar de vrijheid Bruintje Beer." Maar Nettie trekt Bruintje terug en zegt: „Ik ben een beetje bang, kleine Mijnheer."
„Onzin," zegt Jannik, „vertrouw gerust op mij. Wij, dwergen, kennen daar beneden alle wegen, want daar wonen wij. Ga gerust naar binnen en spoedig zijn jullie dan vrij."

44. Heel ver onder de grond brengt hen de vriendelijke dwerg. Soms is de gang heel nauw, dat vindt kleine Net wat erg — en soms moeten ze op handen en knieën kruipen.
Na een hele lange tijd zegt de dwerg: „Hier zijn we aan het eind van onze tocht!" Wat was Bruintje blij, toen hij het daglicht weer zien mocht.
Ze staan nu midden in het land en de dwerg duwt Bruintje iets in de hand. Dan zegt hij: „Ik heb onderweg besloten jullie een geschenk te geven. Het zijn drie tovernoten, bewaar ze goed. Die redden je misschien het leven. Het haasje zal wel zeggen wanneer en hoe je ze gebruiken moet."
Verrast kijkt Bruin naar de noten die hij in zijn hand houdt — want één is van koper, één van zilver en één zelfs van goud!

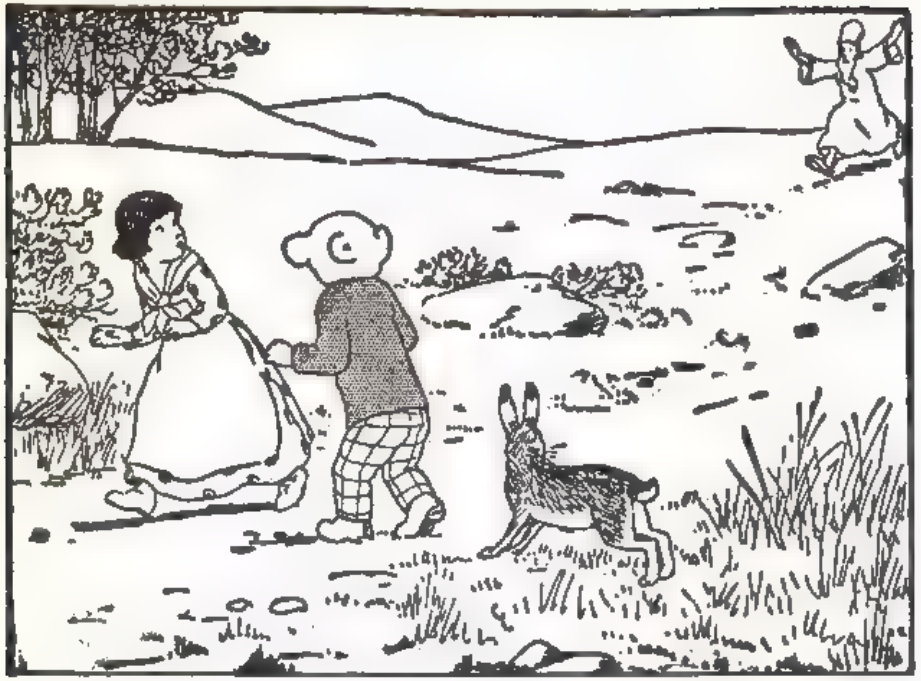

45. De dwerg brengt hen een eind op weg, want ook het haasje is hier vreemd. „Geef het niet op," zegt het mannetje als hij afscheid van ze neemt. „Blijf vol goede moed, want als jullie de oude man op de heuvel bereiken, dan is alles goed."
Vol moed hebben ze de reis ondernomen. Ze zijn ervan overtuigd, dat ze bij de oude man zullen komen. Maar wat horen ze daar opeens voor een geluid? Ze kijken om en zien de tovenaar, die al zo dichtbij is, dat hij zeker is van zijn buit. Wanhopig kijken ze om zich heen naar een schuilplaats, maar er is er geen . . . .

46. De tovenaar heeft ze bijna ingehaald, als het haasje opeens roept: „De noot! De koperen noot moet je naar hem toegooien, Bruintje Beer. Dan hebben we onze vrijheid weer!"
Bijna vergat het haasje de goede raad, die de dwerg hem heeft gegeven. Maar gelukkig is het nog niet te laat . . . . Vlug haalt Bruintje de koperen noot uit zijn zak en hij werpt die naar de tovenaar met gemak.
Ze blijven niet wachten om te zien wat er gaat gebeuren met de boze man — alle drie lopen ze zo hard als het maar kan.

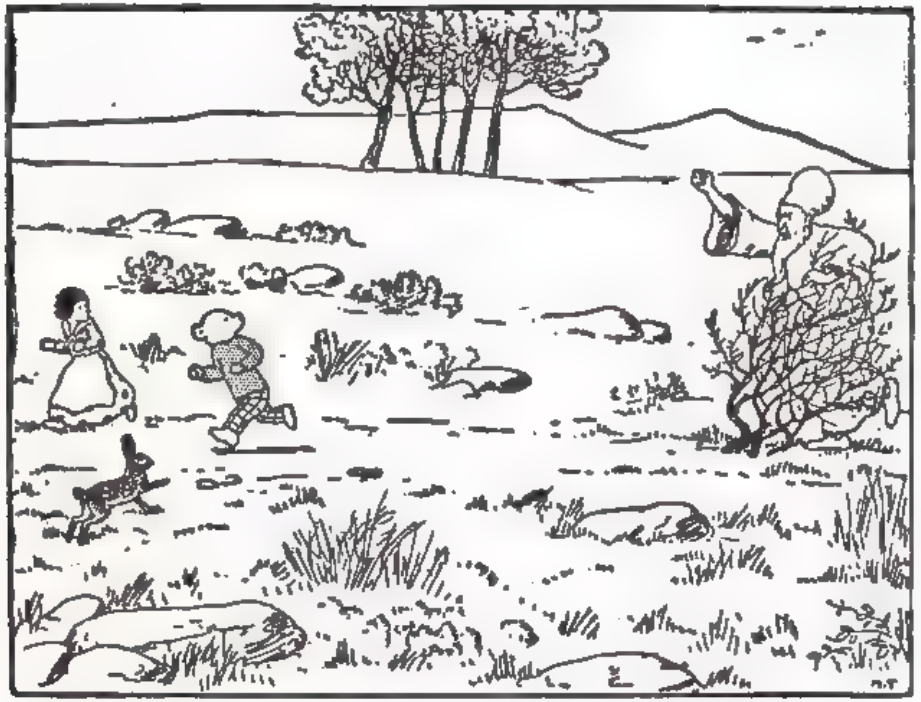

47. Maar het haasje kijkt toch nog even om. Wat ziet hij daar? . . . Een grote doornstruik groeit snel om de boze tovenaar.
„Kijk, Bruintje! Kijk. Hij kan niet meer vooruit! De struik verspert hem de weg. Dat deed zeker die tovernoot, zeg!"
Bruintje kijkt en giert het uit. Hij geniet, als hij die lelijke tovenaar daar zo gevangen ziet in de takken van de toverstruik. Nu behoeven ze geen angst meer te hebben voor de man, die zich niet van plaats bewegen kan.

48. Rustig wandelen ze nu voort, ze behoeven niet meer zo hard te lopen, want er is nu geen gevaar, dat hun rust wordt verstoord door de tovenaar.
Na een lange wandeling bereiken ze de woeste bergen, steil en kaal, waar de Grote Oude woont.
„Wat hoog zijn ze allemaal," zucht Net. Maar hun moeite wordt beloond, want na wat klimmen en wat dalen, zien ze in één der rotsen een grote scheur en daar ingebouwd is een geweldig hoge houten deur.

49. Bruintje klopt op de deur. Onmiddellijk klinkt een zware stem, van heel dichtbij: „Wie klopt daar? Wie komt er op bezoek bij mij?" En daar zien ze opeens een reuzenman voor zich staan — dat is de Grote Oude.
Nettie schrikt zó, dat ze het liefst maar aan de haal zou gaan. Maar Bruintje houdt zich goed, hij is het die het woord doen moet; hoewel hij ook wel beeft, antwoordt hij heel beleefd: Jannik stuurde ons hierheen," en hij biedt de Grote Oude de zilveren noot aan.
„Zo," zegt de grote man en hij kijkt het drietal vriendelijk aan, „dan kan ik jullie hier rustig naar binnen laten gaan.

50. De Grote Oude neemt de zilveren noot, die Bruintje Beer hem heeft gegeven en kraakt die zo maar even tussen zijn sterke tanden. Dan houdt hij een briefje in de handen, dat de dwerg opgevouwen daarin weggeborgen heeft. Vlug leest hij het briefje door en zegt: „Zo, kom maar met mij mee hoor!"
Ze volgen hem door een lange gang en Nettie is voor deze vriendelijke man helemaal niet meer bang. Ze komen in een soort van kamer. Daar gekomen, heeft hij een kleine trom, die daar hing van de muur genomen. Die geeft hij aan het haasje.
„Hier is de tovertrom, die hier al jaren hangt en die je terug zal geven waarnaar je zo verlangt. Deze zal je helpen om binnen weinige uren het leed te wreken, dat jij moest verduren. Je kroon en je gebied worden weer je eigendom, met behulp van deze kleine trom.
Maar één ding moet je niet vergeten. Op die trom slaan mag je niet, voordat je je weer bevindt op je eigen gebied."

51. „Mijn vriend Jannik," zegt de Grote Oude, „schrijft mij in deze brief, dat ik Bruintje moet vragen welk van deze twee zadels hij hebben wil, om jullie naar huis toe te dragen."
Bruin en Net kijken verbaasd — wat bedoelt de Grote Oude? Ze zien wel twee zadels daar naast elkaar — het ene is heel eenvoudig, maar het tweede is van goud zowaar, bezet met diamanten, die schitteren en vonken schieten naar alle kanten."
„Kies het lelijke," fluistert het haasje tot Bruintje Beer en gehoorzaam wijst Bruintje dat aan.
„Goed gekozen," zegt de oude heer, „want dat is het toverzadel, waarop je vlug naar huis kunt gaan."

52. De Grote Oude brengt hen weer naar buiten en wenst ze goede reis. Nettie houdt de trom goed vast, Bruintje houdt het haasje in zijn armen en dan vliegt het zadel omhoog met zijn kostbare last. Ze hebben nog niet lang gevlogen, of een reuzenvogel vliegt daar voor hun ogen.
„O, Bruintje!" schreeuwt Net angstig. „Kijk eens wat naar!" Hij lijkt wel boos, die grote adelaar. Hij komt op ons af, dat nare beest," en Nettie bukt bevreesd, want de adelaar nadert nu het zadel, maar voordat hij hen bereikt, neemt Bruintje de gouden noot en werpt die met vaste hand naar de vogel toe . . .
Hij hoopt dat die noot hen redden zal, al begrijpt hij niet goed hoe.

53. De vogel wordt geraakt door de gouden noot en dan, als bij toverslag valt, tot grote verbazing van hen die op het zadel zitten, niet de vogel naar beneden, maar ..... de tovenaar. En daar duikelt hij hals over kop omlaag ....
De oude tovenaar! Hij had zich veranderd in een adelaar en de gouden noot heeft zijn toverkracht wéér verbroken. Waar hij terechtkwam dat heeft nooit iemand meer gehoord of gelezen, maar gelukkig heeft hij de vluchtelingen niet meer gestoord. Het geschenk van de dwerg heeft hen goede diensten bewezen!

54. Weer naderen ze het paleis. Op bevel van de kleine haas, beeindigt het zadel daar in de buurt zijn reis. Zij stijgen af. Dan zegt het haasje: „Nu is de tijd gekomen en wordt de proef genomen of ik door de kracht van de tovertrom weer in al mijn rechten kom. Sla de trom, Bruintje Beer, aan jou die grote eer!"
Bruintje neemt de trom, hij slaat een roffel — rom-bom-bom! en in 'n oogwenk is het haasje verdwenen — een schone jonkvrouw, de koningin, is in zijn plaats verschenen!

55. De koningin beveelt Bruintje: „Kom sla de trom! Wees niet bang, trommel net zo lang tot ik zeg nu niet meer."
Dat doet Bruintje Beer. Groot is zijn verbazing als hij ziet wat geschiedt. Soldaten komen van alle kanten, ze komen uit alle hoeken, ze staan tussen de bomen en allen hebben ze een eerbiedige houding aangenomen. Ze wachten wat de koningin zal gebieden.
Ze spreekt: „Hoort wat er moet geschieden! Talmt niet! Gaat naar het paleis, arresteer die zwarte vrouw. En laat haar niet ontkomen, want ze moet gestraft worden voor al het leed en het verdriet, dat ze mij beleven liet."

56. Terwijl Bruintje op de trom blijft slaan, zijn de soldaten op bevel van de Koningin naar het paleis toegegaan. De schildwachten zijn ze spoedig de baas en dan, zonder het maken van enig geraas, dringen ze de vertrekken in van de zwarte koningin. Die zit daar breed en groot in een stoel — haar kamermeisje is haar juist aan het kappen. Ze schrikt geweldig als ze die vreemde soldaten daar zo maar binnen ziet stappen.
Ze begint te gillen, hard en bang: „Tovenaar, ik heb je nodig! Waar blijf je toch zo lang?"
Natuurlijk kan hij haar niet horen, want toen hij door de wolken viel, heeft hij alle tovermacht verloren.
De soldaten pakken de slechte zwarte vrouw en sluiten haar op in een kamer, heel gauw.

57. De jonge Koningin geeft Bruintje het bevel: „Houd nu op met trommelen, zo is het wèl." Bruintje houdt op met slaan, waarna de Koningin het tweetal hartelijk bedankt.
Bruintje krijgt een gouden dolk en een gordel bezet met diamanten. Het is een geschenk, een prinsje waardig! Nettie bekijkt hem van alle kanten en Bruintje vindt het heus wat aardig.
Kleine Net wordt ook niet vergeten. Een snoer parelen hangt de Koningin haar om de hals. „Wat een prachtstukken," zegt Bruin bewonderend. „Zeg Net, die zijn vast niet vals!"
De Koningin lacht even, dan wenst ze hen goede reis. Ze klimmen weer op het zadel en dat draagt hen, ver van het paleis naar huis toe, naar Nettie's Grootje en naar Moeder Beer.
Wat is ons tweetal blij dat ze na zoveel avonturen hun eigen luidjes weer zien.

58. Toen Bruintje en Nettie werden vermist, ging Moe Beer dadelijk naar Nettie's grootje, die er echter ook niets meer van wist. Angstige dagen brachten die twee samen door. Groot was daarom hun vreugde, ze juichten van plezier toen daar, van het toverzadel, Bruintje hen toeschreeuwde: „Moes, Moes, ik ben het, hièr!"
„O, daar is mijn jongen en de kleine Nettie ook," roept verrast Moe Beer, „kom gauw kijken. Daar zijn ze warempel weer!" Spoedig zijn ze veilig in het tuintje van Grootje geland en o... wat heerste daar toen een vreugde.
Natuurlijk keken ze vreemd op van al die avonturen en Grootje zei: „Ik was zó bang en ongerust, ik ben blij dat het niet langer behoefde te duren!"
En weten jullie waar het Toverzadel bleef! Dat zweefde helemaal alleen meteen terug naar de Grote Oude Heer.

BRUINTJE BEER WORDT WINKELBEDIENDE

1. 't Is zaterdagmiddag — dus is er geen school. Bruintje sprak af met Wim Das om samen uit te gaan. Bruin gaat op weg en ziet zijn vriendje al bij het hek staan.
Maar Wim ziet er niet heel vrolijk uit en als Bruin bij hem is, zegt hij met een verdrietige snuit: „Mijn tante wordt opeens zo ziek, nu kan ik niet met je mee, want ik moet op haar winkel passen."
„Dan gaan we met ons twee," zegt dadelijk Bruintje.
„Hoera!" zegt Wim, „dat is een reuze idee! Nu vind ik het helemaal niet erg meer, je bent een echte vriend, Bruintje Beer! Maar vlug, laten we gaan, want tante wacht." Zo gaat het tweetal, met vlugge pas, naar de winkel van juffrouw Mina Das.

2. Tante Mien wacht ze al op. Ze heeft een doekje om haar kop en een reuze zakdoek houdt ze voor haar neus. „Ik ben zó ziek," klaagt ze, „Wimpie, heus, ik heb overal pijn. Het zal wel influenza zijn. Nu jij hier bent, ga ik meteen naar bed; ik heb alles voor je klaargezet en ik hoop dat je goed op de winkel let en dat je niet met je vriend zult spelen gaan." Wantrouwend kijkt ze Bruintje Beer aan.
„O, tante Mien, dat is Bruintje Beer, die hebt U toch al eens eerder gezien. Hij komt me juist helpen en dat is immers goed, als er soms een boodschap weggebracht worden moet."

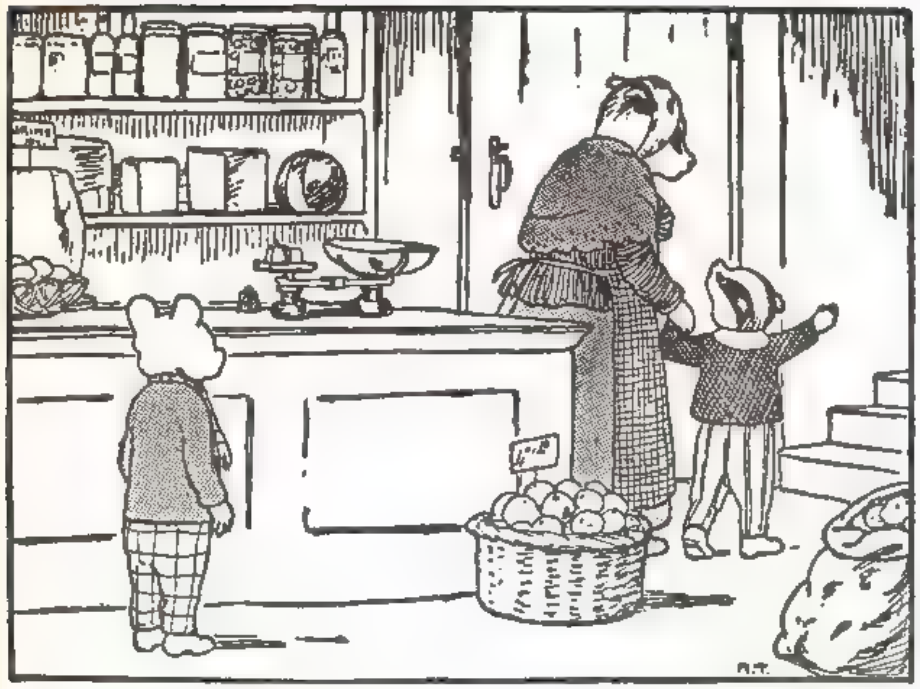

3. „Nu, ik hoop het beste," zegt tante Mien en ze laat Wim nog het één en ander zien — waar de koffie, de thee en de suiker staat en dan geeft ze hem nog een goede raad: „Wees tegen de klanten zeer beleefd en zorg ervoor dat je ze van elles ruim gewicht geeft." Wim helpt zijn tante de trappen op. „Gaat U maar gauw naar bed en kruip lekker onder de wol. Bruin en ik doen alles precies naar uw zin, al staat de hele winkel ook met klanten vol. We helpen tot U weer beter bent."
„Dank je jongen, je bent een beste vent," zegt tevreden de verkouden tante Mien. „Een beloning krijg je ook, dat zal je later wel zien."

4. Als Wim weer in de winkel komt, ziet Bruintje er al winkelachtig uit. Hij staat achter de toonbank en heeft zowaar een groot wit schort voorgedaan, dat ergens in een hoekje lag. Wim zegt: „Zo'n schort moet ik ook hebben, dat zal mij wel goed staan." En voor Wim vinden ze ook zo'n schort, dat hem door Bruintje netjes voorgehouden wordt.
Dan dansen ze samen even in het rond. „Ik geloof winkeltjespelen is leuk en gezond," zegt Bruintje Beer en eet vlug een klont. Daar zien ze warempel de eerste klant. Een dame met een parasol in haar hand. Gauw staan Bruintje en Wim netjes recht. Het winkelbedienen begint nu echt!

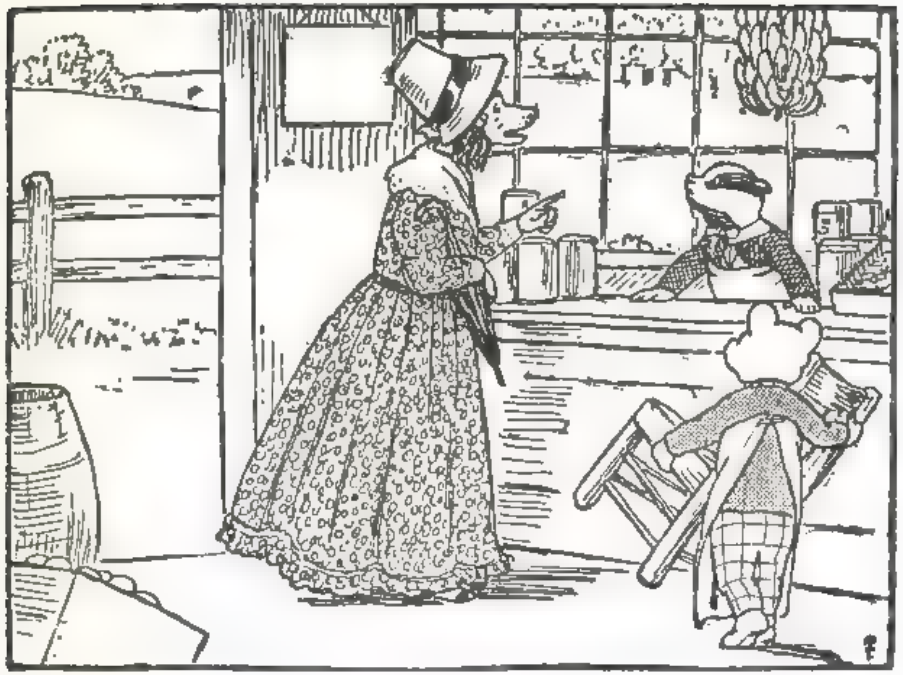

5. Het is juffrouw Poedel. Heel druk komt ze binnen, heel vriendelijk kijkt ze niet, als ze dat vreemde tweetal ziet. Vlug is Wim achter de toonbank gaan staan en Bruintje draagt gedienstig een stoel voor haar aan.
Dan gaat ze aan 't bestellen. Maar Wim heeft geen potlood en moet dus alles maar onthouden. Ten slotte vraagt ze: „Waar is de juffrouw?" Wim antwoordt: Die ligt te bed, ze is erg verkouden." „Zo," zegt juf Poedel, „ik hoop dat ik de boodschappen toch vlug krijg — en laat er vooral geen staan!" Bruin laat haar uit en buigt voor haar en zegt: „Daar kunt u van op aan!"

6. Als juffrouw Poedel weg is, willen ze tezaam, alles wat ze besteld heeft, netjes inpakken gaan.
„Jij brengt het even, Bruin," zegt Wim, „en dan kom je zo vlug je kunt hier weer terug."
Maar wat heeft ze allemaal besteld? Ze weten het niet meer.....
„Jam, weet ik zeker en eieren en boter," zegt nadenkend Bruintje Beer. „Nee," zegt Wim Das, „boter was het niet, ik geloof dat het in een blik iets was... Ik geloof het was cacao!" „Welnee," zegt Bruin, „het was thee," en ze zijn het nog niet eens die twee, of daar komt weer een nieuwe klant en die houdt een geweldige lange stok in zijn hand.

7. Die klant is mijnheer Aap. „Geef me een blik vruchten," zegt hij met een brommerig geluid.
„Perzik, pruim of abrikoos, zoekt U gerust maar uit," zegt vriendelijk Wim. „Geef mij maar pruimen," zegt heer Aap kortaf. Even kijkt Wim rond, dan ziet hij dat die blikken op een plank staan en hij neemt de stoel, waarop de klant juist wil zitten gaan.
De arme aap valt met een plof op de harde houten grond.... Wat is hij kwaad! En als hij eindelijk weer op zijn benen staat zegt hij: „Ik koop al twintig jaar bij juffrouw Das, maar nu kom ik hier nooit meer, want dit komt niet te pas. Jullie zien mij hier nooit meer terug!"
„Dat is me ook wat," zegt Bruintje zachtjes en hij trekt een lelijk gezicht achter mijnheer Aap's brede rug.

8. „Wat is die kerel boos," zegt Wim, die erg is geschrokken.
„Kom, laten we gauw die mand gaan pakken, anders wordt juffrouw Poedel kwaad!"
Daar roept tante Mina: „Wim, wat is dat voor lawaai? Kom eens dadelijk hier," Wim gaat naar haar toe en vertelt haar het geval en tante Mina zegt: Ik hoop dat zoiets niet weer gebeuren zal."
Juist is Wim naar boven gegaan, of daar komt alweer een nieuwe klant aan. Het is mevrouw Vos, die komt om spek.
„Laat maar eens zien wat voor soort er is, anders houd je mij misschien voor de gek," zegt bij-de-hand, de nieuwe klant.

9. Bruintje laat haar het beste spek zien wat er in de winkel is. Maar op alles heeft ze wat en Bruin denkt: „Nu, die is niet mis!" „Dàt stuk is te droog," zegt de lastige vrouw, „dàt is te vet," klinkt het al gauw. „Neemt U dan dit," zegt Bruintje beleefd, terwijl hij haar weer een ander stuk geeft. „Ja, dàt is goed," zegt ze tevree, „geef me daar maar een pond van mee."
Dan gaat Bruin aan het wegen en mevrouw Vos kijkt toe. Maar opeens schreeuwt ze luid: „Zeg, je geeft me te weinig gewicht, je duwt tegen de schaal, schavuit! Ik laat me zo niet bestelen. Dat stuk is wel een ons te licht." En meteen neemt ze een kort besluit en holt de winkel uit.

10. Verbaasd kijkt Bruin, dan holt hij haar achterna en roept smekend: „Och mevrouw, wees niet dadelijk kwaad, loop niet dadelijk hier vandaan, want het is voor het eerst dat ik op een schaal moet wegen gaan."
„Zo," zegt ze een beetje gekalmeerd. „Als dat waar is wat je beweert, dan oordeelde ik wel een beetje vlug, en meteen loopt ze weer naar de winkel terug. „Weet je wat, geef me toch maar dat stuk spek, het ziet er zo lekker uit en ik heb juist zo'n trek."

11. Bruin vertelt dan dat hij nog nooit in een winkel geholpen heeft en wanneer hij haar dan een extra dik stuk toegeeft, wel een ons te veel, waarvoor ze niets behoeft te betalen, zegt mevrouw Vos: „Ik vind je toch wel aardig, Beer; ik kom heel gauw hier in de winkel weer." Bruin pakt het spek in vetvrij papier en hij bedenkt dan met plezier: „gelukkig dat ik haar terug heb gehaald." Maar als ze goed en wel vertrokken is denkt Bruin er opeens aan, dat ze niet heeft betaald!

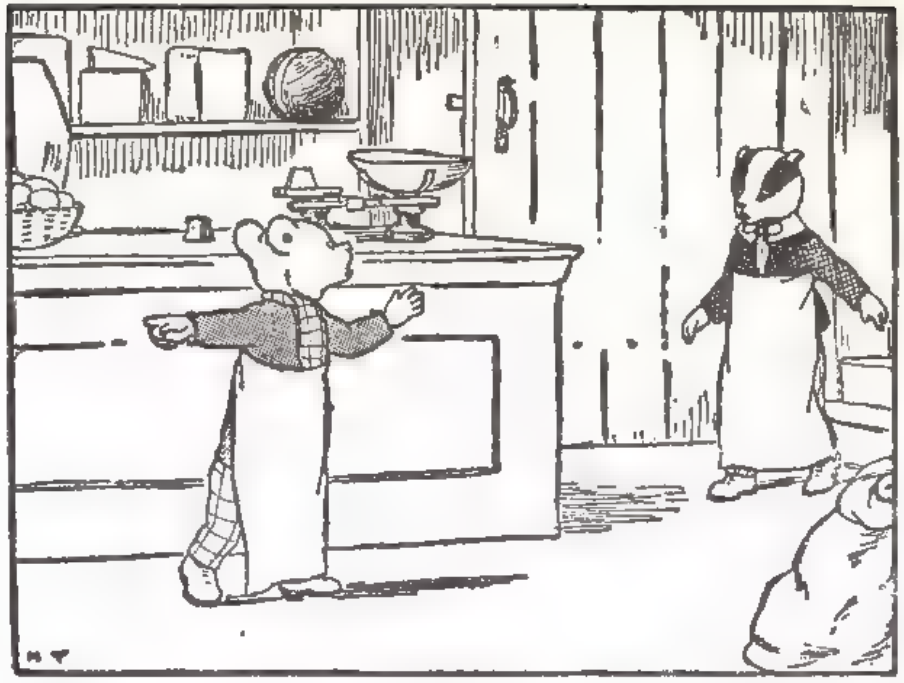

12. Bruin weet zich dan opeens geen raad. Dat hij nu ook juist hier alleen in de winkel staat. Hij moet die mevrouw Vos toch achterna... gelukkig komt Wim daar aan. „O, Wim, ik heb spek verkocht aan mevrouw Vos." „Mooi," zegt Wim... „Ja, maar," barst Bruintje bijna huilend los, „ik moet haar zien in te halen, want ze ging weg zonder te betalen." „Dan ga ik haar achterna," zegt Wim Das meteen. „Ik zal haar wel krijgen hoor, dat mens doet altijd gemeen."

13. Wim rent de winkel uit, maar zodra is hij op straat, of de dikke keukenmeid van mevrouw Poedel is het, die daar voor hem staat. „Zo, zo," zegt ze, „nu heb ik je meteen. Waarom stuurde je de boodschappen niet naar mevrouw Poedel heen?" Ze duwt Wim netjes weer de winkel in, al heeft Wim daarin op het ogenblik geen zin, toch pakt hij alles vlug in een mand en de keukenmeid zegt: „Ziezo, één van jullie loopt maar met me mee. Aan dragen van een mand heb ik het land."

14. Bruin draagt de mand naar het huis van mevrouw Poedel toe. De mand is zwaar en Bruintje wordt al snel moe.
Dan staan ze voor het huis. De keukenmeid gaat naar binnen met de volle mand, maar al spoedig keert ze weer met de lege in haar hand. Dan geeft ze Bruin iets dat in een zakje zit. „Neem dat maar mee, het is voor jullie twee, het zijn lekkere gebraden schapeboutjes. Ik vind dat twee zulke flinke jongens, die hun zieke tante helpen dat best verdienen," zegt ze goedig met een lach. Dankbaar zegt Bruintje haar goedendag.

15. Terwijl Wim Das alleen in de winkel is, komt de oude heer Rat en vraagt om kaas. Hij zegt: „Geef me van dat mooie grote stuk daar, maar laat me eerst eens proeven."
Hij proeft ervan, maar het is niet naar zijn smaak en dan proeft hij weer een ander stuk, die snaak. Ook van de beschuit en de koekjes en het spek en ten slotte likt hij zich voldaan de bek en zegt brutaal: „Ik vind het niets geen goede kwaliteit, dat eten allemaal. Hebben moet ik vandaag maar niets, misschien koop ik morgen toch wel iets."

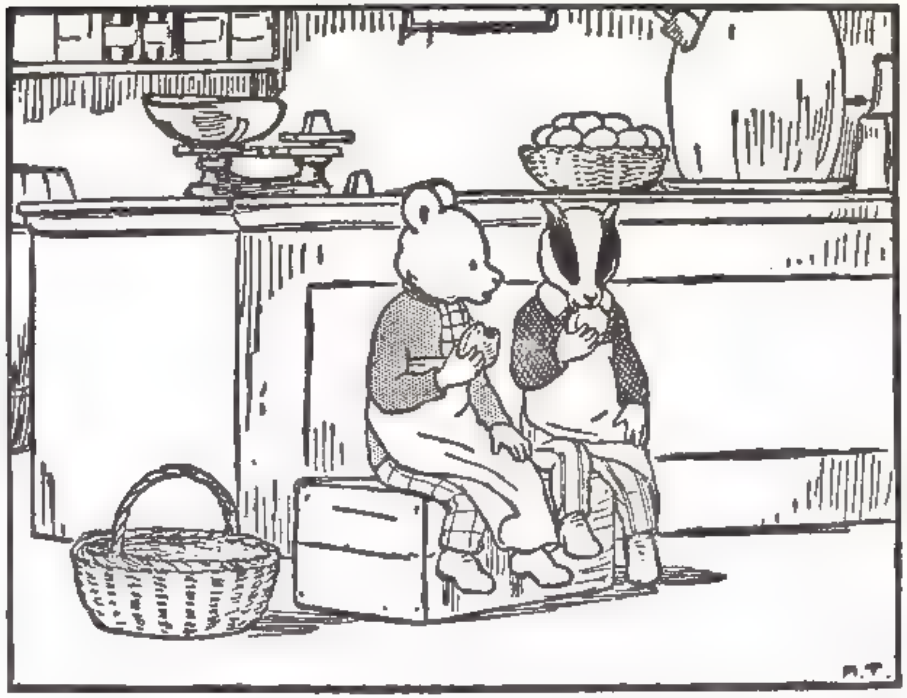

16. Als Bruintje weer terug is in de winkel, zegt Wim: „Die oude heer Rat, die was me te slim. Hij proefde van drie verschillende soorten kaas en van de beschuit en nog een heleboel meer, maar kopen deed hij helemaal niets, die brutale, kleine meneer. O, klanten vind ik lastige mensen en toch doen we ons best om te voldoen aan hun wensen."
„Kom," zegt Bruin, „kop op, niet tobben. Er zijn ook nog aardige mensen zoals je ziet, want die grote keukenmeid van mevrouw Poedel gaf me dit heerlijke vlees mee, dus toch iemand die aardig is voor ons twee."

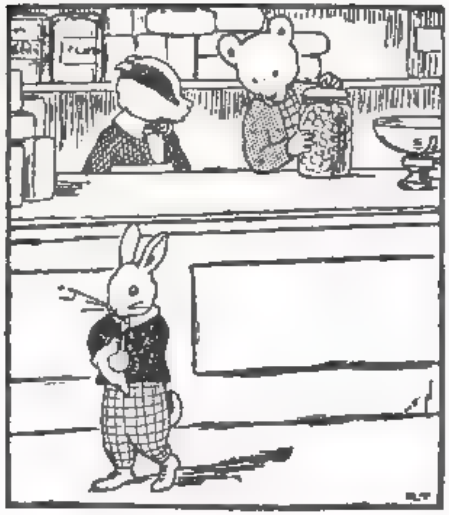

17. Het eten is op, het smaakte ze fijn en even rusten ze achter de toonbank uit, maar daar horen ze alweer de winkelbel gaan en een nieuwe klant zien ze in de winkel staan. Het is de kleine jongeheer Haas, hij vraagt voor een stuiver pepermunt.
„Van die grote ballen, die zijn mij laatst zo goed bevallen," zegt de kleine vent.
„Pas op," zegt Wim tot Bruintje Beer, „laat die fles niet vallen." Voorzichtig zet Bruin de grote fles op de toonbank neer, die fles, die vol is met rood en wit gestreepte ballen.
Ze kosten tien voor een stuiver. Ze tellen precies en ze geven er niet één teveel. „Dank je wel," zegt jongeheer Haas beleefd, „die ballen vind ik erg lekker." „Nou," zegt Bruintje, „dat is de eerste klant die tevreden hier weggaat vandaag."

18. Daar blijft een rijtuig voor de winkel staan. Een sjieke dame stapt er uit en een klein meisje loopt achter haar aan. Wim ontvangt ze zeer beleefd. „Dag mevrouw, wat is er van uw dienst vandaag?" „Bedien jij hier, kleine Das?" zo luidt de wedervraag. „Ik heb heel veel nodig, van alles wat, kan jij dat alles wel verzorgen? Ik vind je wel een beetje klein. . ." „Heus mevrouw," zegt Wim bedaard, „U zult over de bediening tevreden zijn."

19. Ze bestelt van alles een massa, jam, koek en nootmuskaat en bussen vruchten en balletjes en wel tien pond chocola. Ze was ook heel vriendelijk en vond meteen alles goed. De knecht draagt alles naar buiten. Gelukkig dat ik het niet brengen moet," denkt Bruintje Beer tevreden. Dan betaalt ze alles meteen; zo'n klant hadden ze nog geen.
Wim denkt: „Kochten alle klanten van alles zoveel tegelijk, dan zou het niet lang duren, of tante was schatrijk."

20. Na die gemakkelijke rijke klant, komt heer Kangoeroe. Als altijd heeft hij het vreselijk druk: „Geef me touw, wat gauw, een heel groot stuk," snauwt hij de jongens toe.
Bruin en Wim laten hem verschillende kluwen touw zien, van allerlei dikten, zeker wel tien.
„Dat is te dun, dit is te dik," zegt Kangoeroe. „Heb je niets anders? Dan ga ik naar een ander toe. Och, och wat een winkel is dat hier, heus niets voor een deftig dier, niet eens wat touw krijg ik naar mijn zin. Nooit kom ik hier weer de winkel in!"

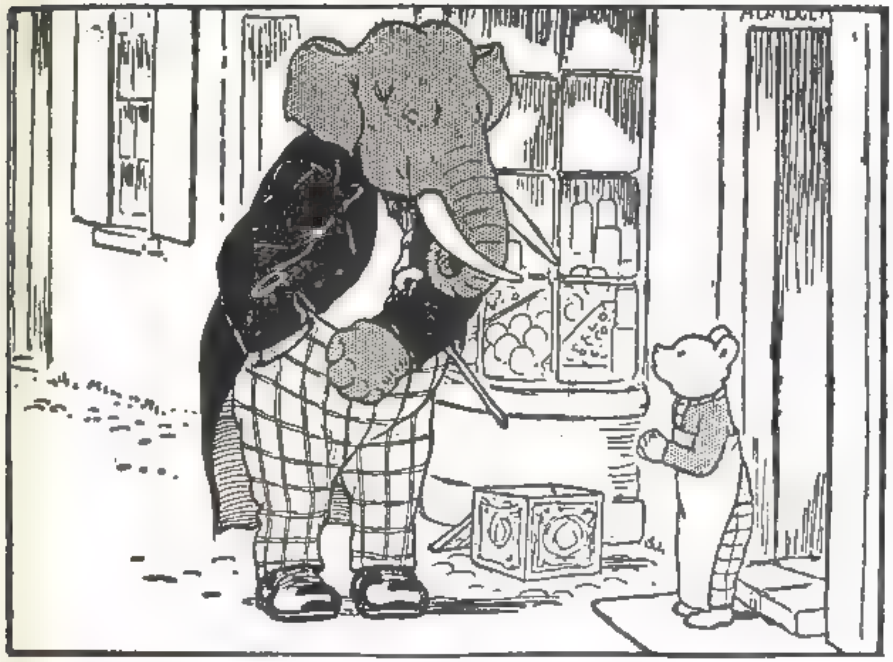

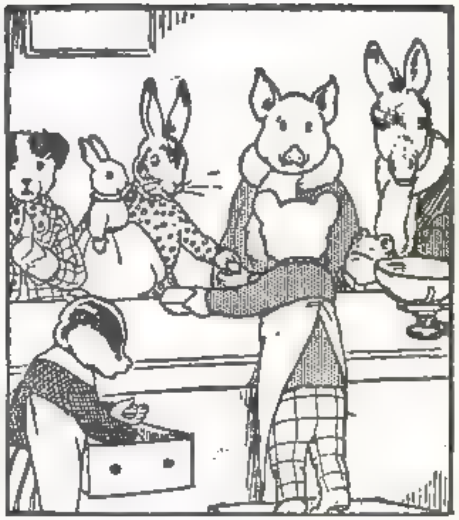

21. Een olifant blijft dan voor de winkel staan. Hij is te groot, daarom kan hij niet naar binnen gaan.
„Breng me even wat koekjes," zegt hij tot Bruin. „Maar niet zo weinig kleine beer."
Bruintje haalt een pas geopend blik en dan staat ons Beertje verbaasd. In een ogenblik zijn alle koekjes op. „Ja, zie je, ik heb haast," zegt Jumbo.
„Maar mijnheer," zegt Bruin, dat was wel 7 pond koek."
„Jawel, in orde hoor," zegt de goedige Jumbo, „maak je maar niet ongerust, ik betaal er immers voor!"
Als Bruin het geld ontvangen heeft, denkt hij: „dat valt me mee! Maar zo'n slokop had ik toch niet graag op bezoek bij de thee."

22. Nu komt het drukste uurtje aan. Er komen zoveel klanten, dat ze in een rij moeten gaan staan. Wim en Bruin hebben het niet gemakkelijk, ze werken beiden hard, daarbij zijn sommige klanten lastig, wat het voor hen niet gemakkelijk maakt.
Sommigen wachten geduldig op hun beurt, anderen niet, zoals juffrouw Big, die onophoudelijk zeurt: „Kom, help mij nu toch even, ik heb heus helemaal geen tijd," en ze slaat met haar vuist op tafel, maar Bruin is het, die haar dadelijk verwijt: „Hou je gemak toch dame, we helpen ieder op zijn beurt. U kwam van allen het laatste binnen, dus nu niet meer gezeurd. Het is nog lang geen avond, we helpen iedereen, maar voor de beurt iemand helpen, dat doen we hier niet één."

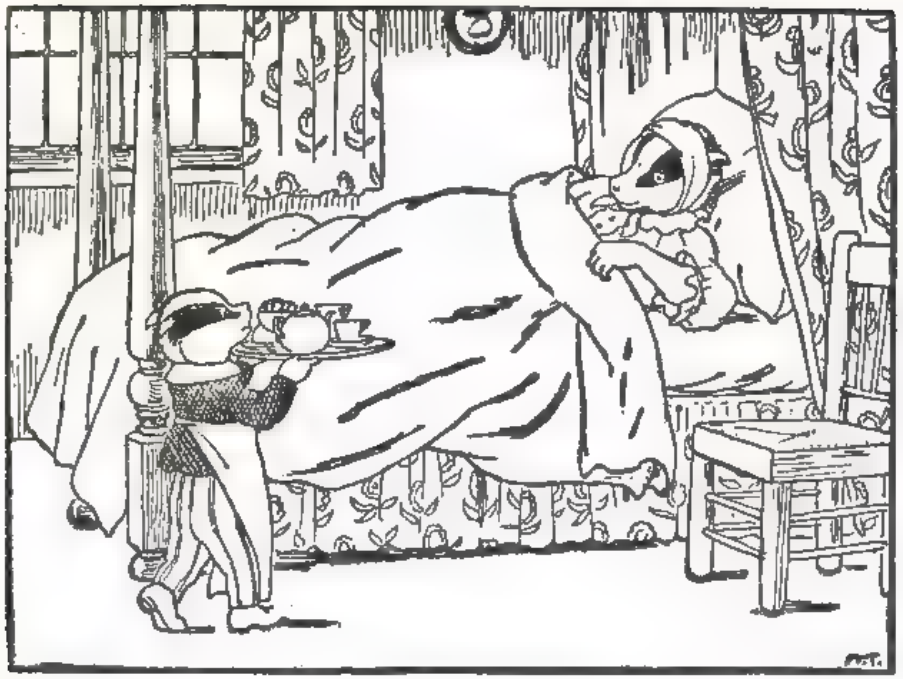

23. Na een uurtje keert de rust dan weer en Wim gaat naar de keuken en zet thee. Hij kookt het water en verwarmt de pot en roostert wat brood meteen. Als dat klaar is, zet hij alles keurig netjes op een blad en brengt het naar tante Mina toe: „Zo tante, daar hebt u vast wel trek in!"
„O, jongen," zegt tante, „wat ben je lief," en dan vraagt ze hoe het beneden gaat en of de winkel nu nog steeds zo vol met klanten staat.
Wim vertelt van alles en nog wat en ook dat Bruintje zijn best zo doet. Dan zegt tante: „Jullie zijn flinke kerels," en dat doet Wim echt goed.

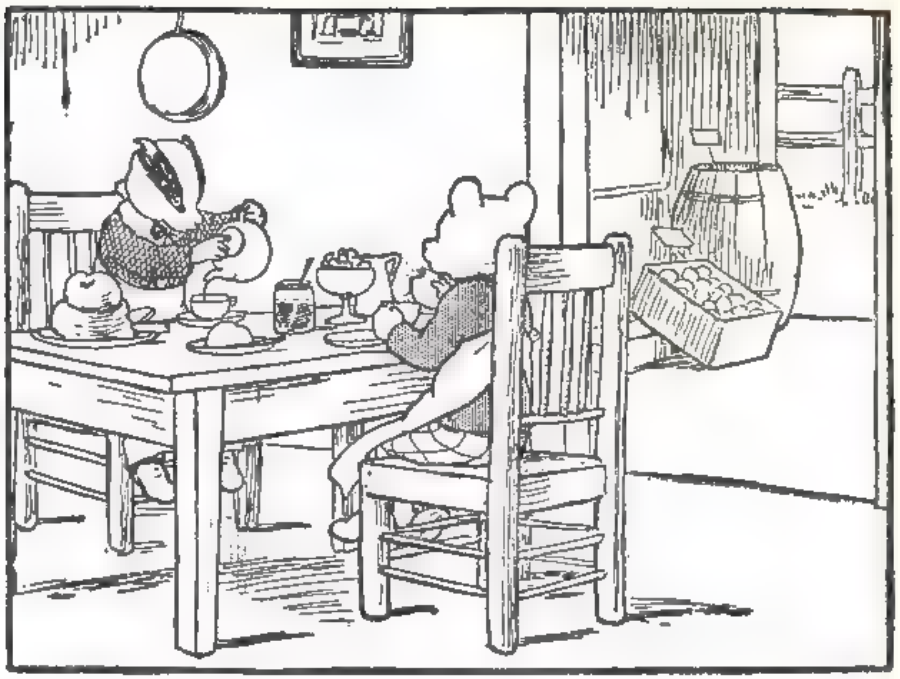

24. Als Wim dan weer beneden komt, zegt hij: „Kom, Bruin, ga nu eerst even mee. We moeten eens even wat rusten gaan, dan schenk ik je een lekker kopje thee." En dat is best naar Bruintje's zin, want hij is moe van het werken. Dat is hij helemaal niet gewend en hij kan het best aan zijn benen merken. In de keuken gaan ze zitten en dat is ook maar goed, want daar zien ze dadelijk of iemand binnenkomt, zodat de klant dan niet hoeft wachten.

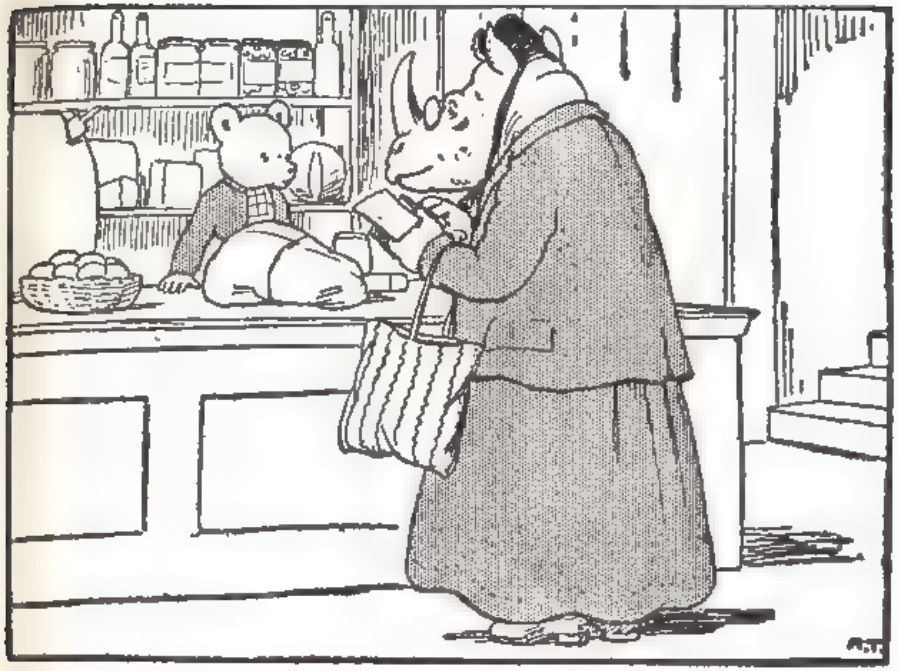

25. Daar komt heel langzaam mevrouw Rinos aan. Vlug gaat Bruintje achter de toonbank staan. Ze heeft een papiertje waarop alles staat, wat ze hier bestellen gaat. Ze leest heel langzaam door haar grote bril en zegt: „O ja, weet je wat ik hebben wil? eieren — ènne — jam — ènne — een pond varkensworst en limonade, want ik heb altijd dorst. En geef me dan ook maar een grote ham." Het was een heel groot pak dat ze onder haar arm meenam.

26. 't Is langzamerhand tijd om de winkel te gaan sluiten. Bruin gaat voor de winkeldeur staan en kijkt nog eens naar buiten of er nog een klant in aantocht is. Wim is naar boven naar tante gegaan om te vragen of ze zullen sluiten en weg kunnen gaan. Maar Bruintje zegt: „Daar komt nog een klant voor ons. Was die onze winkel nu maar voorbij gegaan."

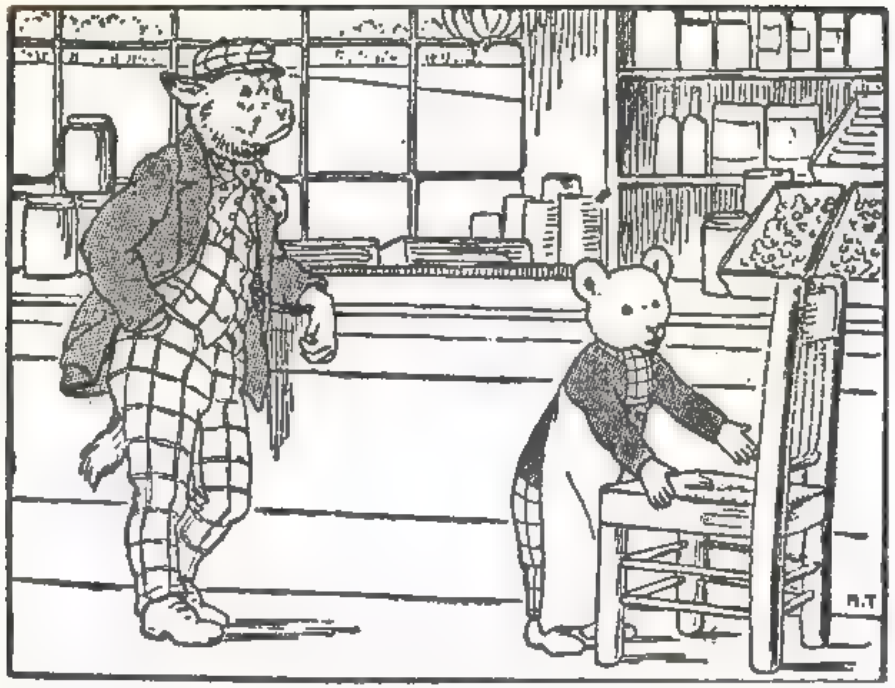

27. Het is Joop Hyena, bijgenaamd de Slimme. „Wat een vent," denkt Bruin, „ik zie zijn ogen zo gemeen glimmen."
„Ik wil wat bosbessenjam," zegt de kerel brutaal. Maar bij zichzelf denkt hij: „Ik moet zien, dat ik hier de geldla leeghaal."
„Een pot van een pond," zegt hij en kijkt naar de plank, waarop hij de jam ziet staan.
„Ja," zegt Bruin, dan zal ik wel op die stoel moeten gaan staan, anders kan ik er niet bij."
„Dat is net wat ik hebben moet," denkt slimme Joop Hyena blij.

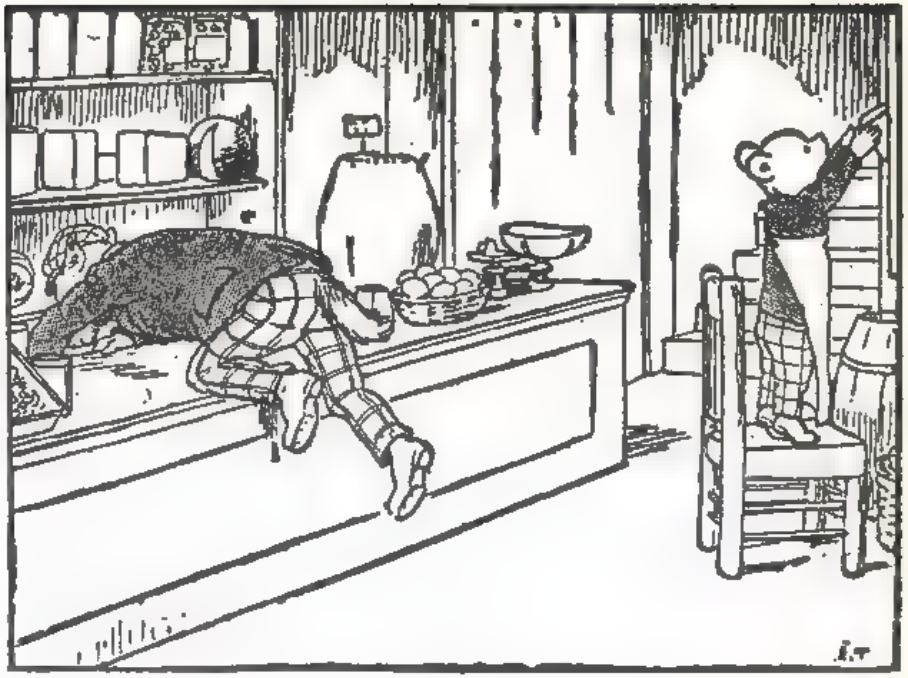

28. Niet zodra staat Bruintje op de stoel met zijn rug naar de Hyena gekeerd, of deze denkt: „Nu is het mijn kans. Ik weet waar het geld wordt bewaard, ik grijp het en ga er meteen vandoor. Geen die mij kan pakken hoor!"
Meteen springt hij op de toonbank vlug en achter Bruintje's rug, trekt hij de lade ver er uit, grijpt het geld en de bankbiljetten en gaat er vandoor met de buit.

29. Bruin kijkt verbaasd even om. Hoort hij de Hyena de winkel uitgaan? Ja, warempel — en meteen ziet hij de geldla openstaan! Weg is al het geld en het bankpapier! Wat een dief is dat lelijke slimme Hyenadier! Vlug loopt hij de Hyena achterna.
„Houdt de dief! Houdt hem!" klinkt het van alle kant weldra. Want niet alleen Bruintje, maar ook anderen hollen mee en Wim Das, die uit het raam naar buiten kijkt begrijpt dat er iets niet in orde is.

30. De olifant die een wandeling maakt, roept tegen Hyena: „Sta stil!" Maar Hyena heeft daarin nu geen zin en als hij dan niet wil, pakt de olifant met zijn lange snuit, één van zijn benen beet; Hyena zit goed gevangen, dàar werkt hij zich niet meer uit!
Dan komt Bruintje hijgend aangerend.
„Heer Olifant, ik ben blij dat U hem hebt gepakt, die vent. Hij stal het geld uit tante Mina's la, daarom zitten wij hem allemaal achterna!"

31. „Hé, wat is dat allemaal! Wat is er aan de hand?" klinkt daar opeens een barse stem. Twee agenten dringen door de menigte heen. Zo, ben jij het Hyena, was je weer gemeen? Wat heb je nu weer uitgehaald? Heb je misschien wat gekocht en niet betaald?" vraagt bars de ene agent.
Bruintje legt uit wat er is gebeurd. Ze grijpen Hyena en doorzoeken zijn zakken en vinden het geld. Dan weten ze dat het wààr is, wat Bruin heeft verteld.

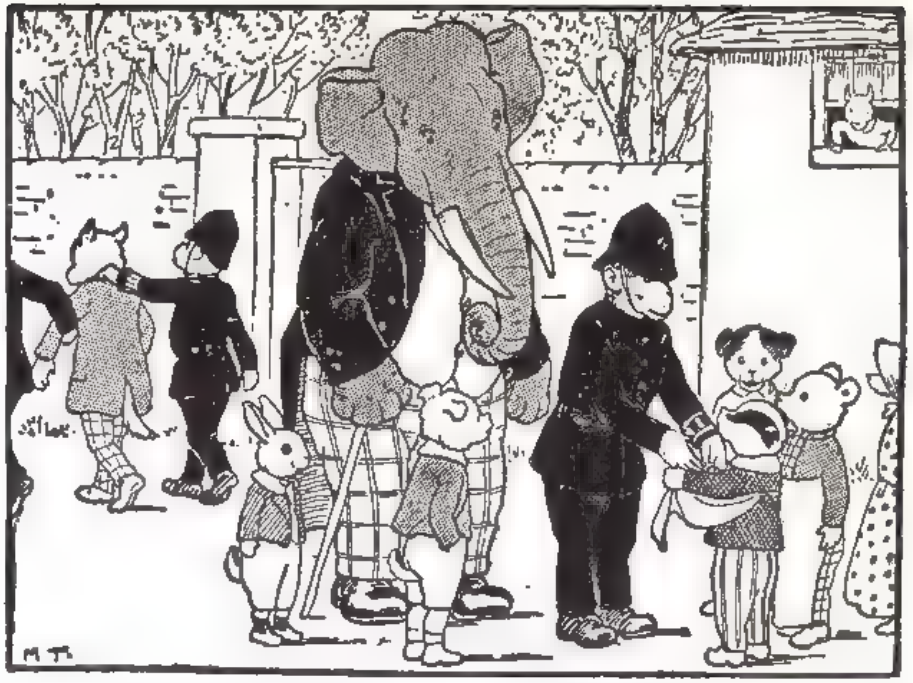

32. Het geld wordt Wim teruggegeven. Dan moet de agent de namen van de getuigen opschrijven en Joop Hyena die tussen twee agenten wordt gebracht zal zeker wel een paar weken gevangenisstraf krijgen.
Wim Das en Bruintje Beer haasten zich naar de winkel terug. Wim houdt het geld zorgvuldig in zijn schort, zodat er onderweg niets verloren wordt.

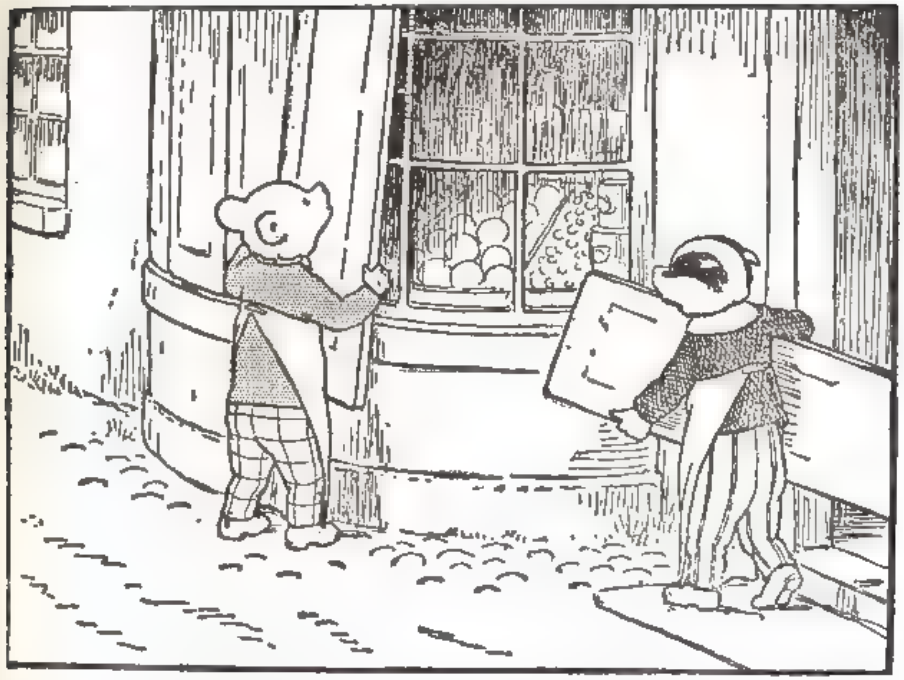

33. Als ze veilig en wel weer terug zijn in de winkel, zegt Wim: „Bruin, ik denk dat ik nu eerst het geld maar eens even tel!" „Ga je gang maar," zegt Bruin, „neem jij het zilver, dan tel ik het bankpapier. En geen cent mankeert er, bemerken ze tot hun plezier. Dan zetten ze netjes de luiken voor de ramen, voordat ze naar boven gaan en afscheid van tante nemen. Ze zijn beiden moe en ze zijn blij dat het ongewone dagwerk is gedaan en dat ze straks rustig naar huis kunnen gaan.

34. Dan gaan ze naar boven naar tante Mina's kamer. Ze vertellen van de dief en hoe die werd gepakt. Wat [redacted] tante blij dat te horen.
Wim geeft haar dan de zak met geld, dat ze die dag hebben ontvangen. Ze telt en lacht en zegt: „Zoveel had ik niet verwacht. Jullie hebt de klanten zeker goed bediend en dus heb je dit ook wel verdiend. Morgen is het zondag en maandag heb ik wel weer beter," zegt tante Mina. „Dan kan ik het alleen wel weer af." Wat waren Bruin en Wim verbaasd en blij, toen tante ze elk een hele rijksdaalder gaf!

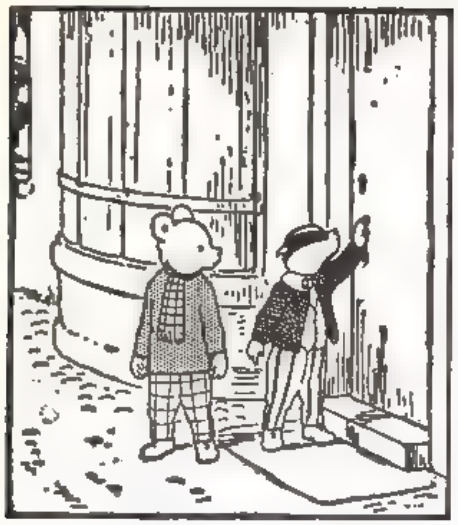

35. Ze sluiten zorgvuldig de buitendeur en zorgen dat alles veilig is voor de nacht. „Morgenochtend," zegt Wim, „gaat mijn moe wel weer even naar tante Mina toe, om te kijken hoe ze de nacht heeft doorgebracht."
Eindelijk zijn ze dan op weg naar huis. „Ik wil geen winkel hebben als ik groot ben," zegt Bruintje opeens. „En ik ook niet, hoor," zegt Wim, „ik vind het een vermoeiend baantje." Ze zijn het er beiden roerend over eens.
De zon is al laag en avondrood kleurt de lucht. Bij de kruising zeggen ze elkaar goedendag. „Wat ben ik moe!" zegt Bruin en zucht.

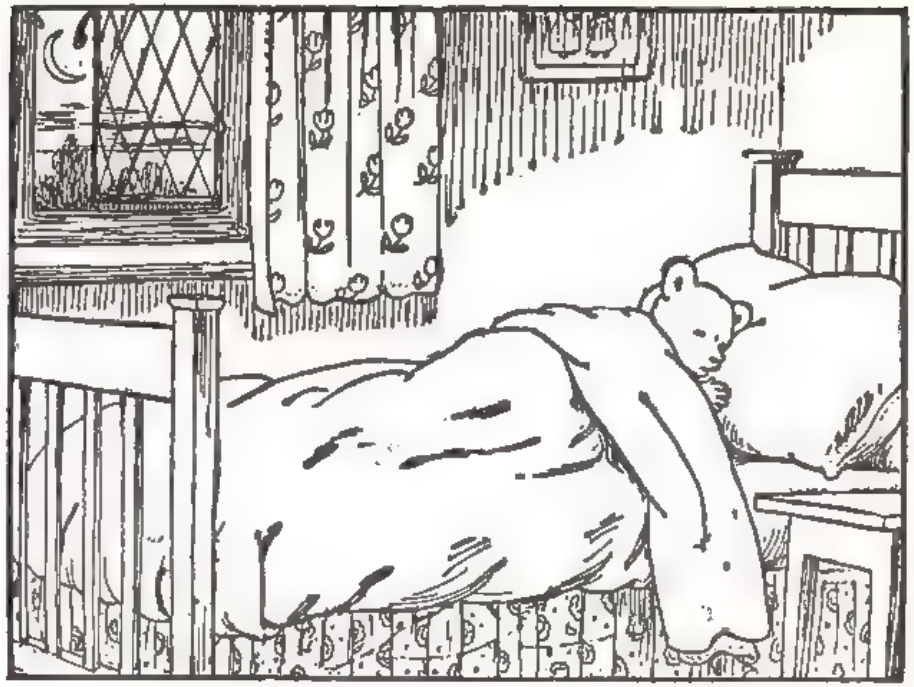

36. Doodmoe bereikt Bruintje eindelijk zijn huis. Het is dan al halfnegen. Zijn moeder vraagt: „Waar was je toch, Bruin? Waar ben je de hele dag gebleven?"
Hij vertelt dan van tante Mina Das en wat ze allemaal moesten doen, omdat ze zo erg grieperig was. Dan zegt Moe: „Ik vind het best dat je het mens zo hielp uit de nood, je wordt nu ook langzamerhand al zo groot."
Vlug geeft ze hem wat te eten, maar hij is zo moe en gaat snel naar zijn bedje toe. Moe stopt hem in en zegt: „Slaap lekker, krijg jij nu maar niet de griep." Maar ze krijgt geen antwoord, omdat het vermoeide Beertje binnen één ogenblik sliep.

BRUINTJE BEER GAAT UIT MET WIM DAS EN FREDDIE SNUIT

Nu ook verkrijgbaar

Bruintje Beer poster

gedrukt op stevig papier in sprekende frisse kleuren; formaat 65 x 90 cm.

EEN LEUKE VERSIERING VOOR DE KINDERKAMER!

Stort *f* 5,– op postgirorekening 35858 van ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V., Amsterdam, met vermelding 'Bruintje Beer poster' en u krijgt een exemplaar in een kartonnen koker toegezonden.

U kunt één gulden besparen, indien u tegelijk een „Bruintje Beer spel" en een „poster" bestelt; na overmaking van f 7,50 ontvangt u beide uitgaven.

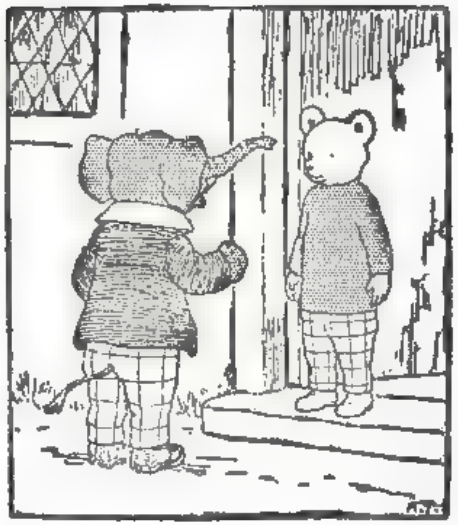

1. 't Is vakantie. Freddie Snuit, die niets te doen heeft en zich verveelt, denkt: „Het is mooi weer — ik ga er eens op uit. Ik ga naar Bruintje Beer. Misschien dat die wel met me wandelen wil en een spelletje met me speelt. We kunnen ook wel gaan eten in het bos. Eigenlijk jammer dat ik niet eerder daaraan gedacht heb dan had ik eten meegebracht. Nu heb ik niets bij mij."
Al spoedig is hij bij het huis van de familie Beer. Hij klopt aan en daar is Bruintje Beer.
„Dag Bruin," zegt Snuit, „zeg ik heb een geweldig idee. Ik wou gaan picknicken, ga je met me mee? Ik heb wel geen eten meegebracht, maar jouw Moe geeft ons wel wat, had ik zo gedacht.

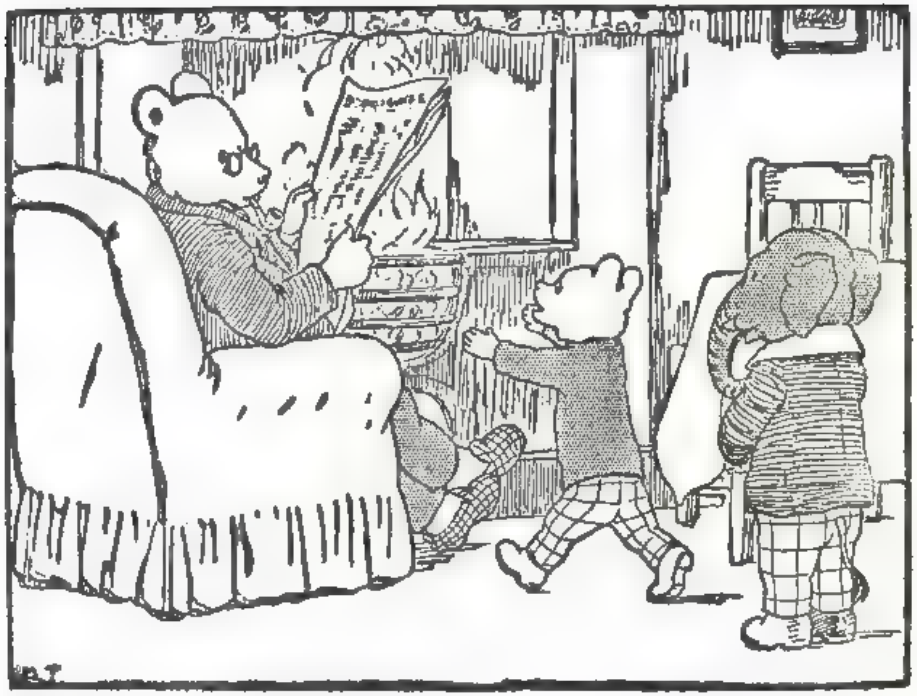

2. „Ja, daarin heb ik ook wel zin," zegt Bruintje, „Maar Moe is uit, dus moet ik het aan Vader vragen gaan."
Vader Beer bromt vanachter zijn krant: „Wat is er nou weer aan de hand? Picknicken? Alweer? Nou vooruit dan maar, neem maar wat te eten uit de provisiekast en wees me verder niet tot last."

3. Dat behoeft vader geen tweemaal te zeggen. Ze gaan naar de kast die vol staat met lekkere dingen. Ze nemen cake, koekjes (waar Freddie zo reuzeveel van houdt) en varkensbout en ook nog een paar worsten mee.
Een mand vinden ze ook en die proppen ze vol met al die lekkernij. Een potje jam kan er ook net nog bij.

4. Zo gaan ze op weg en Freddie zegt lachend: „Omdat ik niets te eten heb meegebracht, zal ik de mand wel dragen dan heb ik ook mijn deel tot ons eetfeest bijgedragen."
Als ze een eind gelopen hebben, ontmoeten ze Wim Das en vrolijk roept Bruintje Beer hem toe: „Zeg jij komt net van pas. Ga je ook met ons mee? Eten hebben we genoeg, veel te veel voor ons twee."
Wim Das woont vlak bij. Hij gaat naar zijn huis en vraagt aan zijn Moe: „Mag ik met Bruin en Freddie naar het bos toe? We blijven daar de hele dag." „Ja hoor," zegt mevrouw Das, „dat mag."

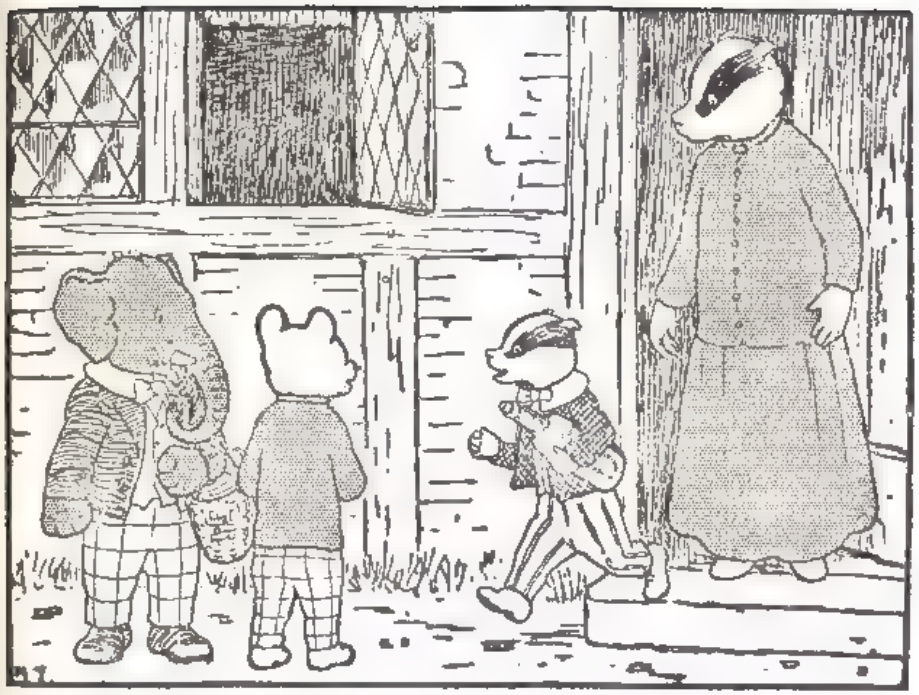

5. Moe Das vraagt: „Zeg hebben jullie wel wat te eten meegebracht en ook wat te drinken?"
„O nee," zegt Bruin, „aan drinken hebben we niet gedacht."
„Dan krijgen jullie van mij wat mee. Lekkere kwast dat smaakt," zegt Wimpie's Moe. En na enige minuten komt ze te voorschijn met een grote fles.

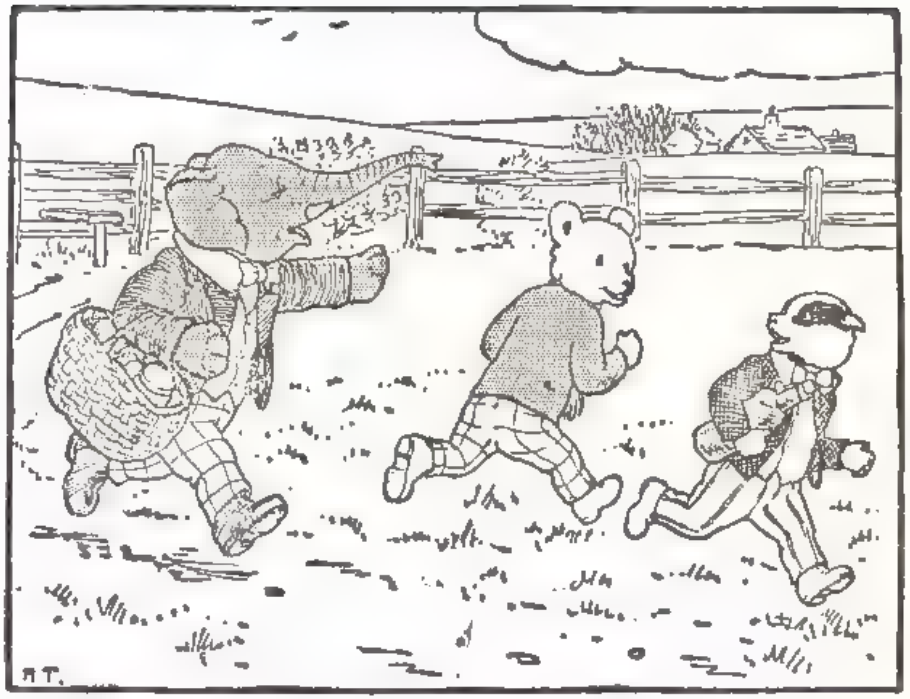

6. Vrolijk trekt ons drietal er op uit. De lucht is blauw en een enkele wolk drijft langzaam voorbij.
Ze verlaten de grote weg en lopen dwars door wei en veld, ze klimmen over een hek en dan is het Fred die voorstelt: „Laten we krijgertje spelen, dan behoeven we ons niet te vervelen." Dadelijk beginnen ze en iedereen rent er vandoor.

7. Maar kleine Wim Das is een beetje te wild en kijkt niet goed uit. Daardoor komt het dat hij valt als hij bijna getikt wordt door Freddie Snuit. De fles valt, net als Wim, met een harde smak op de grond — en daar stroomt de lekkere drank over het gras.
„O, wat jammer," zegt Bruin," nu is al het drinken op en geen van drieën proefden we ervan, zelfs geen drop."

8. Als ze bekomen zijn van de schrik, wandelen ze kalmer nu, voort. Ze zien een mooie vogel vliegen door de lucht. Het lijkt wel of het diertje voor iets vlucht. „O, kijk eens," roept Freddie uit, „er is hier vast en zeker een nest. Ik zal het gaan zoeken, ik vind het best."
En hij, evenals de anderen, letten niet op het bord, waarop staat: dat het uithalen van nesten ten strengste verboden wordt!

9. Ze kijken rond en zoeken overal boven en onder de takken en eindelijk ontdekt Wim, boven in een boom, het nest, dat Freddie wil pakken.
„O," zegt Fred, „daar wil ik heen. Ik pak de eieren dan meteen. Maar hoe kom ik naar boven? Klimmen kan ik niet, al zouden jullie mij de hele mand met eten beloven!"
„O, dat is niets," zegt Wim Das heel vlug. „Ik doe het wel, ik ben in een minuut weer terug."

10. „Klimmen kan ik best," zegt Wim. „Fred, til jij mij maar eens op, dan haal ik voor jou dat nest."
Freddie pakt Wim beet met zijn snuit en zet hem boven op zijn kop. Van daaruit pakt Wim een tak en klimt naar boven met gemak. En geen van het ondeugende drietal ziet, dat de boswachter ze al een poosje bespiedt.

11. „Hé rakkers," klinkt opeens een zware stem, „wat voeren jullie daar uit? Ik zal jullie leren, wacht, ik kom..." maar meteen rent Freddie Snuit, zo hard als hij kan het bos uit... Bruintje Beer volgt hem vlug en als een pijl uit de boog laat Wim zich vallen van omhoog.
O, o wat rent het drietal hard; de boswachter loopt achter hen aan en pas als ze er heel zeker van zijn, dat alles veilig is, durven ze weer blijven staan.

12. „Och, och," zucht dikke Freddie Snuit, „dat is me ook wat Bruintje Beer. Daar heb ik de lekkere mand met eten door mijn angst voor die man, helemaal vergeten. Ik zette hem onder de boom in het bos neer."
Terug naar het bos durven ze geen van drieën, want die boswachter mocht ze eens krijgen... „Dan laten we de mand maar daar," zegt Bruintje met 'n zucht, „het is wel zonde van al dat lekkere eten. Nou Snuit, dat heb jij op je geweten... Laten we nu maar meteen doorlopen naar de zee. Dan kunnen we tenminste nog zwemmen, dat valt dan mee."

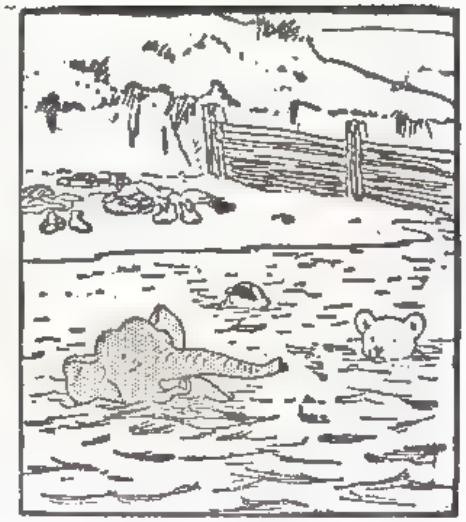

13. Bij een kruising zien ze een wegwijzer staan. „Zie je wel," zegt Wim, „we moeten nog minstens drie kilometer gaan." „Dat is niet zó ver," zegt Bruintje Beer. „Laten we flink doorstappen en binnen een uurtje zijn we er." En inderdaad het valt erg mee, want drie kwartier later zijn ze bij de zee.
Dan rusten ze eerst even wat uit. „Laten we nu maar gaan zwemmen," zegt moedig Freddie Snuit. Ze kleden zich alle drie vlug uit. Eerst gaat Bruintje in het water en Wim volgt even later. Dan horen ze een hele harde plons! . . . „Zeg Wim," zegt Bruin, „hoor je dat — onze dikke vriend volgt ons!"

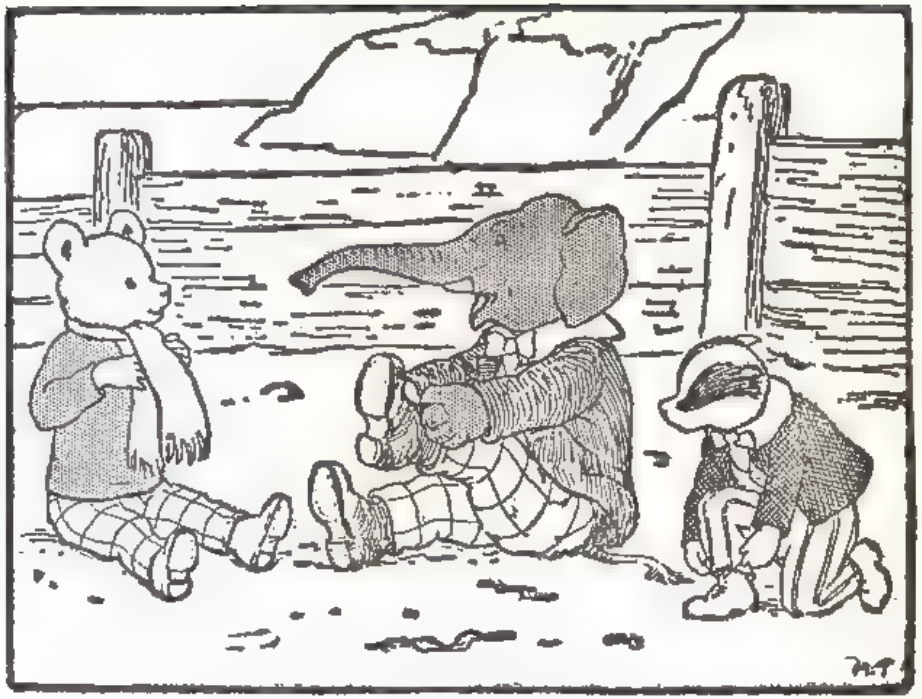

14. Als ze lang genoeg hebben gebaad, kleden ze zich weer aan en Fred zegt: „Door mijn schuld hebben jullie geen eten gehad, nu zal ik jullie trakteren gaan. Ik heb nog twee gulden op zak!" „O, daarvoor krijgen we koek en thee," zegt Bruintje blij.

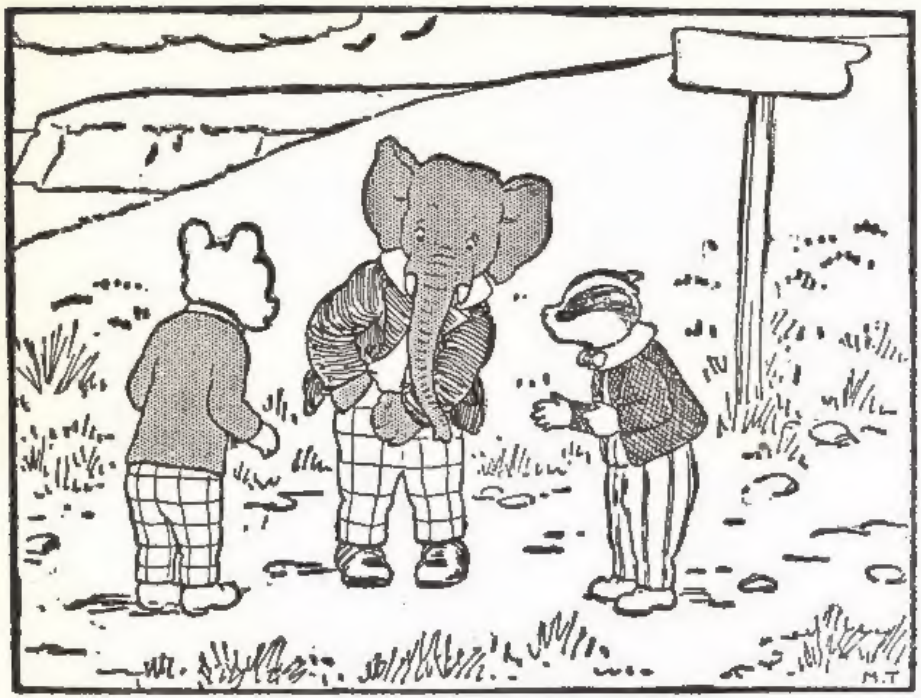

15. Met z'n drieën gaan ze op zoek naar een klein café. „Wacht even," zegt Fred opeens verschrikt, terwijl hij zoekt in de zak van zijn broek. „Ik dacht dat ik twee gulden bij me had, maar nu voel ik alleen maar een gat!"
„Heb je ze misschien verloren?" vragen Bruin en Wim tegelijk. „Dan moeten we maar gewoon doorlopen, want nu kunnen we niets te eten kopen," roept Bruin uit bij het zien van Freddie's treurige snuit.

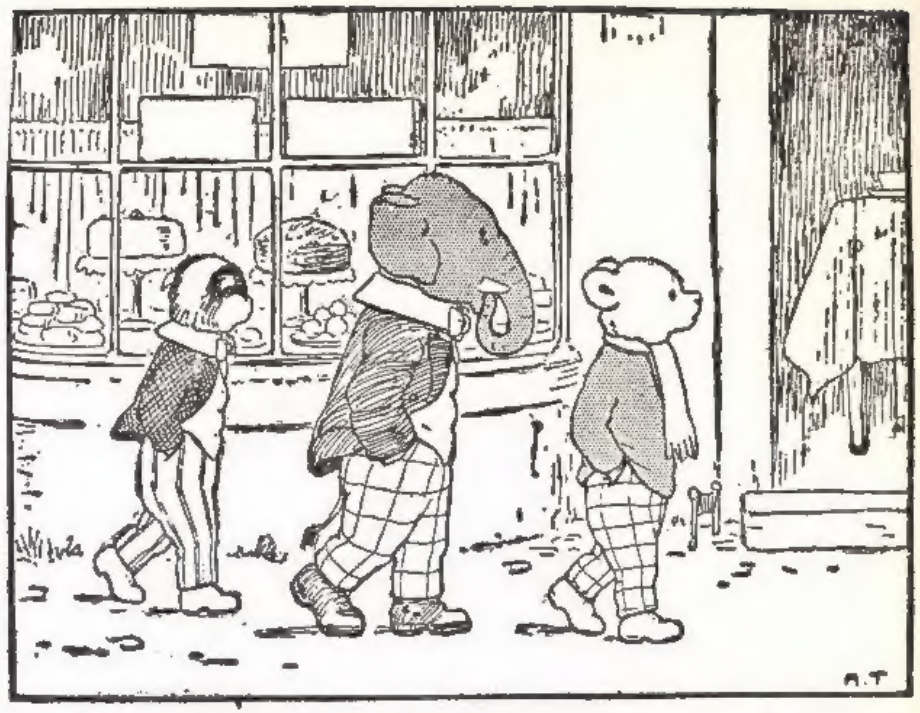

16. Ze zoeken de hele weg af en lopen weer terug naar het strand, maar ze vinden niets, misschien is het wel weggezakt in het zand. Het ergst van alles voor de hongerige vrienden is niet alleen dat ze het geld niet kunnen vinden, maar dat ze op de weg terug, ook nog langs de lunchroom komen, waar ze hun honger en dorst wilden stillen. Het ruikt daar zo lekker naar koek en thee. „Doorlopen jongens," zegt Bruin en hij trekt zijn vrienden vlug mee.

17. Treurig lopen ze weer naar huis toe. Ze hebben erge honger en zijn zo moe. Ze denken met verlangen aan de mand met het heerlijke eten, die Fred zo maar in het bos heeft vergeten.
Ten slotte kunnen ze niet verder lopen en moeten ze even rusten. Hun voeten doen pijn en ze zien aan de steen langs de weg dat ze nog een flink eind van huis af zijn.

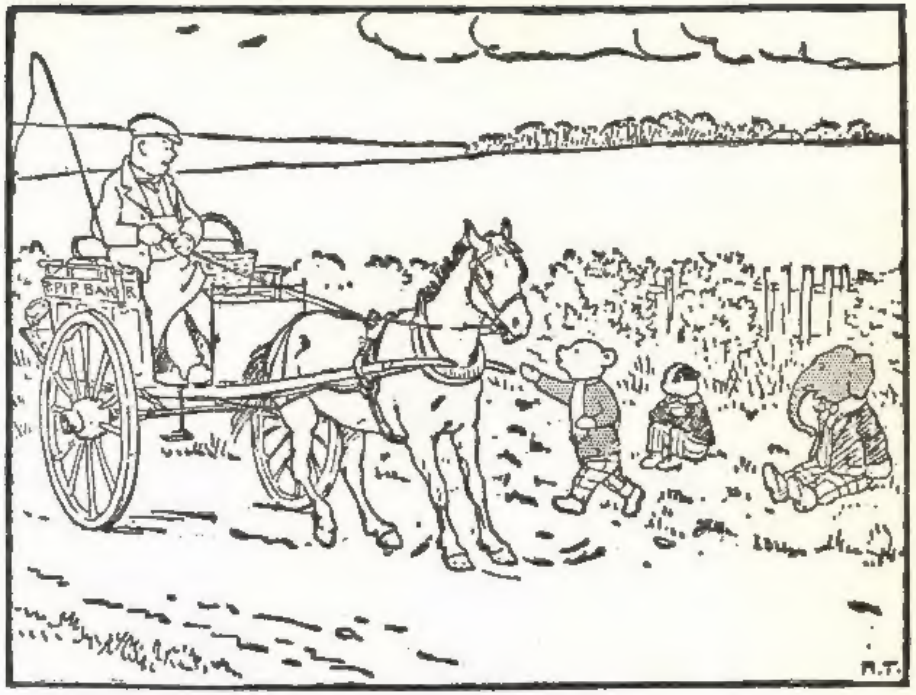

18. Dan zien ze tot hun grote vreugde, dat er een wagen aankomt rijden. Het is de bakker van Bruintje's Moe en Bruin roept de vriendelijke man al toe: „Och, mijnheer Pip, we zijn zo moe, mogen we met u mee?" De bakker vindt het goed, dat valt tenminste mee. „Natuurlijk," zegt hij, „stap maar in." Met een zucht van verlichting denkt Fred: „Nu heb ik het weer een beetje naar mijn zin — zo'n ritje dat lijkt me net!"

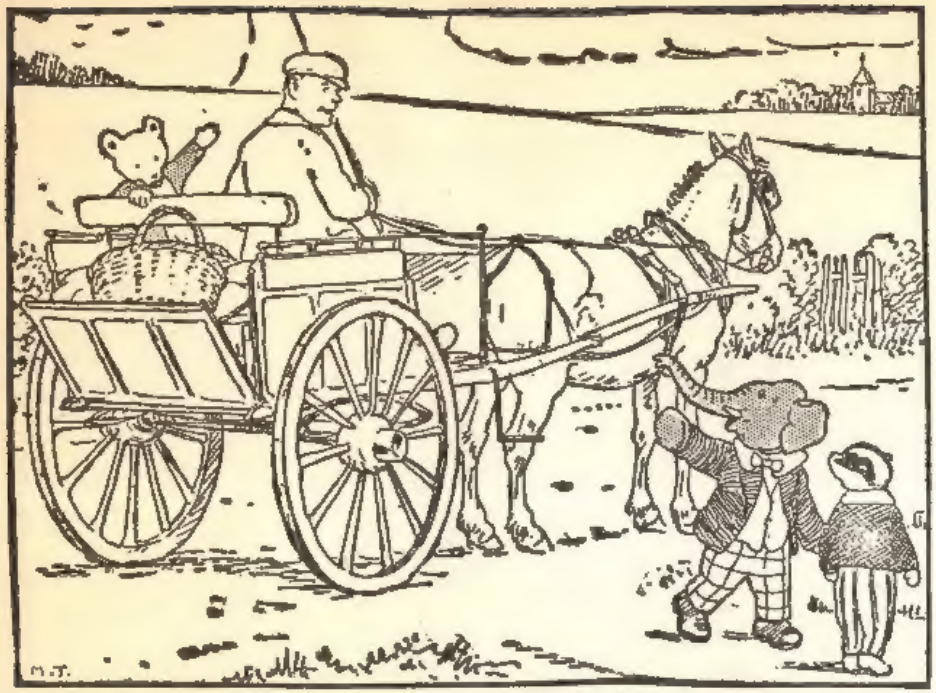

19. Als Fred en Wim bij hun huis zijn gekomen, wordt er snel van de bakker afscheid genomen. Bruin roept: „Dag Fred, dag Das, ik vind dat het toch een heel prettige dag was."
Dan rijdt hij met de bakker door tot aan zijn huis. „O, wat zal Moeder verbaasd staan kijken, als U met het brood ook mij aan komt reiken!" lacht Bruintje vrolijk.

20. De bakker klopt en moeder komt naar voren. „Zo," denkt Bruin, „nu zal je wat horen."
„Kijk eens," zegt de bakker, „wat je al zo niet langs de weg kan vinden. Vandaag vond ik deze jonge man en zijn twee vrinden."
Bruin vertelt alles van het vergeten eten en wat er verder is geschied. Maar nu is hij blij dat hij weer thuis is en Moe is blij dat ze hem weer veilig voor zich ziet.

© Beaverbrooks Newspaper Ltd.

Reeds verschenen:

deel 1: Bruintje Beer en de Gulzige Prinses;
Bruintje Beer en de Zwarte Ridder.

deel 2: Bruintje Beer in Dromenland;
Bruintje Beer en de Zeerovers.

deel 3: Bruintje Beer en de Koppige Prinses;
Bruintje Beer en de Zwarte Poes.

deel 4: Bruintje Beer en de Kleine Prins;
Het avontuur met de vliegmachine.

deel 5: Bruintje Beer en Willie Veer;
Bruintje Beer en het mannetje in het groen;
Bruintje Beer op school.

deel 6: Bruintje Beer en Spikkel, de Wonderpony;
Bruintje Beer en de Toverparaplu.

deel 7: Bruintje Beer en Beppo, de Aap;
Bruintje Beer en de Toverfluit;
Bruintje Beer en de Witte Ridder.

deel 8: Bruintje Beer en Prins Humptie-Dumptie;
Het bezoek van Beppo, de Aap, aan Bruintje Beer;
Bruintje Beer beoefent de wintersport.